

Pouka za učitelje

3. tromesečje 2020.

**Sticanje prijatelja za Boga:
Radost deljenja u Njegovoj misiji**

1. biblijska doktrina: Zašto da svedočimo?

Ključni tekst: Luka 15,1–7.

Središte proučavanja: Sofonija 3,17; Jovan 7,37; 1. Timotiju 2,3.4; 2. Korinćanima 5,14.15.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Bog duboko u svom srcu gaji želju da se svi ljudi spasu i uđu u Njegovo carstvo. Ništa ne želi više od toga da svako od nas lično iskusi radost spasenja i da večno živi sa Njim. On je upotrebio sve nebeske sile da nas otkupi. Isus je došao na Zemlju da otkrije Očevu nemerljivu ljubav prema ljudskom rodu, da živi savršenim životom kakvim mi treba da živimo, da ponese osudu za naše grehe na krstu i umre smrću kakvom mi treba da umremo.

U Hristu vidimo kakav je Otac zaista. Isus razbija mit da nas Bog ne voli. Hiljadama godina ranije, Lucifer, Svetlonoša, pogrešno je predstavio Božji karakter. Isus je došao da to ispravi. Bog nije osvetoljubivi sudija ili gnevni tiranin. On je Otac pun ljubavi koji želi da sva Njegova deca što pre dođu u svoj dom.

Svedočenje je vezano za Boga. Ono predstavlja učestvovanje u Njegovoj misiji, deljenje Njegove ljubavi drugima. Ono otkriva u našem životu i govoru Njegov divan karakter. Dok svedočimo drugima, doživljavamo najveću radost u životu i postajemo sličniji Isusu. Služba izgladnjuje sebičnost do smrti. Što više širimo Božju ljubav, naša ljubav prema Njemu je sve veća.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Da li ste ikada sebi postavili sledeće pitanje: „Zašto treba da govorim o svojoj veri? Zar Bog ne čini sve što može da spase ljude bez mog svedočenja? Da li svedočenje uopšte unosi ikakvu promenu u lično spasenje pojedinaca?“

Istina je da se Bog otkriva na različite načine. On nije ograničen samo na naše svedočenje. David izjavljuje: „Nebesa kazuju slavu Božiju, i djela ruku Njegovijeh glasi svod nebeski. Dan danu dokazuje, i noć noći javlja. Nema jezika, niti ima govora, gdje se ne bi čuo glas njihov.“ (Psalam 19,1–3) Dizajn, poredak i sklad univerzuma otkrivaju Boga Stvoritelja bezgranične mudrosti.

Delovanje Svetog Duha u srcu svakoga od nas stvara u nama želju da upoznamo Boga. Ova čežnja za večnošću u svakome od nas je snažan dokaz Božjeg postojanja. Naravno, tu su i ona neobična providenja koje svako od nas doživljava, koja nas podstiču da razmišljamo o stvarnosti Božjeg prisustva. Svaki put kada doživimo ljubav kada to ne zaslužujemo ili neočekivano delo ljubavnosti, mi na opipljiv način uviđamo otkrivenje Božjeg karaktera. Bog neprestano na mnoštvo načina nastoji da nas privuče k Sebi.

Ukoliko je to istina, čemu svedočenje? Zašto ne dopustimo Bogu da radi svoj posao? Zašto se ne povučemo i dozvolimo prirodi, kako David kaže, da obavi svoj zadatak objavljujući Božju slavu? Priroda nam upućuje pomešane poruke. Iako otkriva Božji beskonačan složeni dizajn, takođe može da otkrije

uništenje i razaranje u obliku uragana, poplava, šumskih požara, tajfuna i drugih prirodnih katastrofa. Hiljade ljudi iznenada izgubi život. Šta to govori o Bogu i velikoj borbi između dobra i zla? Priroda predstavlja i dobro i zlo, ali ne otkriva razlog zašto postoje i dobro i zlo.

Ni providenja života ni naše sopstvene čežnje ne mogu pružiti zadovoljavajuće objašnjenje za postojanje dobra i zla. Istina je da u svakome od nas postoji čežnja za Bogom; ali je takođe istina da imamo grešnu, palu prirodu, i da smo stalno izloženi borbi. Možda znamo šta je ispravno, ali u sebi nemamo silu da učinimo ono što je ispravno. Slično tome, providenja u našem životu otkrivaju Boga koji se stara, ali mnogo toga se događa u našem životu što nas podseća da živimo u svetu dobra i zla. Prema tome, postavlja se pitanje: „Zašto postoji dobro i zlo u svetu?“ Kakvo je njihovo poreklo, i kakva je sudbina ljudskog roda? Ni priroda, ni providenja života, niti naša čežnja ne mogu na zadovoljavajući način odgovoriti na ovo pitanje kao što to može svedočenje drugima preko Božje reči.

Razlog zašto svedočimo nije da pružimo ljudima jedinu priliku za spasenje. Bog može da ih spase na mnoštvo načina bez naše pomoći. Razlog zašto svedočimo je dvostruk.

Prvo, svedočimo zato što se Hristova ljubav iz našeg srca preliva na druge i mi želimo da dobiju najbolju moguću priliku za spasenje. Najjasnije otkrivenje Božjeg karaktera nije u prirodi, providenjima života ili našim unutrašnjim čežnjama. Sve to jeste dokaz Božjeg postojanja, ali oni ne prikazuju jasno Njegov karakter pun ljubavi. Najjasnije otkrivenje Božjeg karaktera nalazimo u Hristovom životu onako kako je otkriveno u Pismu. Deljenje Božje reči sa drugima, otvaranje Pisma sa drugim ljudima, objašnjavanje uzvišenih biblijskih istina otkriva ko je On i pruža najbolju priliku svakoj osobi da upozna i shvati Njegovu ljubav i istinu. U kosmičkom sukobu između dobra i zla, Pismo predstavlja konačne odgovore na velika pitanja o životu.

Drugo, svedočimo zato što znamo da je svedočenje jedno od nebeskih načina kojim donosimo radost Božjem srcu i osposobljavamo se da duhovno rastemo. Što Ga više volimo, više ćemo širiti Njegovu ljubav. Što više delimo Njegovu ljubav, više ćemo Ga voleti. Dok delimo Božju reč sa drugima, mi bivamo sve više privučeni Njemu. Reč koja menja život ne samo da menja one sa kojima proučavamo Bibliju, već menja i nas dok proučavamo sa njima.

Širenje Reči

U petnaestom poglavlju Jevanđelja po Luki zabeležene su tri priče o Božjem srcu. Ove bezvremenske priče prikazuju Boga koji je revan u spasavanju izgubljenih. On je neumorni Pastir koji traži svoju izgubljenu ovcu dok je ne pronađe. On je žalosna žena koja na kolenima pretražuje svoj dom da bi pronašla dragoceni izgubljeni novčić koji pripada njenom mirazu. On je nestrpljivi Otac koji neprestano posmatra horizont očekujući da mu se vrati izgubljeni sin. U svakoj priči kada se pronađe ono što je izgubljeno, nastaje radost. Celo nebo se raduje kada ljudi i žene prihvate spasenje koje je Hristos rado pružio na krstu.

U priči o izgubljenoj ovcu Isus daje četiri značajne pouke. Prvo, Božja ljubav traži izgubljene. Tekst Luka 15,4. kaže da pastir polazi u potragu za izgubljenom ovcom. Naš Bog je Bog koji traži. On neće dozvoliti da Njegova deca lako odu. On ih traži gde god da se nalaze. Kreće u potragu za njima sa neumornom

ljubavlju. Druga pojedinost koju zapažamo u vezi sa ovim tekstom jeste da pastir traži ovcu sve dok je ne pronađe. Božja ljubav je postojana. On ne odustaje lako od nas. Ne možemo Ga umoriti. On nikada neće prekinuti svoju potragu. Ako bi pastir na Bliskom istoku u Isusovo vreme izgubio jednu od svojih ovaca, bilo je neophodno ili da se vrati stadu sa izgubljenom ovcom ili da se vrati sa njenim lešom da pokaže da je učinio sve što je mogao da je pronađe.

Svaka ovca je bila vredna pastiru. Tako je dobro poznao stado da je odmah znao ukoliko je neka ovca nedostajala. Za Hrista, mi nismo gomila bezimernih ljudi, već pojedinci stvoreni po Njegovom obličju koje je otkupio svojom blagodaću.

Poslednja pouka u ovoj priči govori o tome da kada pastir pronađe izgubljenju ovcu, on uzvikuje od radosti: „Radujete se sa mnom, ja našoh svoju ovcu izgubljenju.“ (Luka 15,6) Dobri Pastir traži svoju izgubljenju ovcu. Dobri Pastir istrajava dok ne pronađe svoju izgubljenju ovcu, i Dobri Pastir se raduje kada pronađe svoju izgubljenju ovcu. Bog nije Bog bez osećanja. On je Bog koji se ispunjava radošću kada pronađe ono što je izgubljenju.

U svetu razočarenja i žalosti, Hrista raduje kada sa Njim učestvujemo u zadobijanju duša. Kada naše srce kuca sa Božjim srcem i kada je naš um jedno sa Božjim, kada smo ujedinjeni u jedinstvenom zadatku svedočenja, Njegovo srce se ispunjava neizrecivom radošću.

Ilustracija

Da li ste ikada proveli sate tražeći odgovarajući poklon nekome koga volite? Možda je u pitanju bio rođendan, godišnjica ili neka druga posebna prilika. Kada ste konačno pronašli poklon koji ste tražili, bili ste oduševljeni. Dar je odgovarao i osobi i događaju. Niste mogli da sačekate da ga poklonite posebnoj osobi. Kada je taj dan konačno došao, i ta osoba raspakovala poklon, on ili ona bili su presrećni. Ta osoba vas je zagrlila i rekla: „Mnogo ti hvala!“

Kome je ovaj poklon doneo veću radost? Vama ili onome kome ste ga poklonili? Naravno, oboje ste bili srećni, ali dobijamo posebnu satisfakciju kada nešto vredno poklonimo nekome. Nesebično davanje darova vezuje vas na jedinstveni način sa tom drugom osobom.

Kada delimo najdragoceniji dar od svih, Isusa Hrista, radost ispunjava naše srce. Duboko u sebi osećamo zadovoljstvo što smo uneli večnu promenu. Kada osoba kojoj smo govorili o Hristu prihvati istine Svetog pisma, stičemo prijatelja za večnost. Nema veće radosti od te. Elen Vajt to takođe tvrdi: „Duh nesebičnog rada za druge daje dubinu, postojanost i Hristovu lepotu karaktera i donosi mir i sreću onome koji ga poseduje.“ (*Put Hristu*, str. 80. original) Još uvek važi večna istina da „mnogo je blaženije davati negoli uzimati“ (Dela 20,35).

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Setite se nekoga u vašoj sferi uticaja ko bi možda bio prijemčiv da sazna više o Isusu. To može biti sin ili ćerka, suprug ili supruga, kolega sa posla, sused ili prijatelj. Zamolite Boga da stvori priliku da povedete razgovor u duhovnom pravcu. Ne smatrajte da morate da stvorite priliku koja se sama ne ukazuje. Misija

je Božija. Ne moramo nužno da stvaramo prilike; Bog to čini. Mi uviđamo prilike koje Bog stvara, stalno saradujemo sa Njim i prolazimo kroz vrata koja otvara.

Kada osoba doživljava određene promene u životu, otvorenija je za duhovnu stvarnost. Ova osoba možda prolazi kroz teško vreme. Možda joj je dijagnostikovana ozbiljna bolest, možda je doživela raskid veze, suočila se sa krizom na poslu ili se suočava sa velikom odlukom. Svaka od ovih raskrsnica predstavlja priliku da damo lično svedočanstvo o Božjoj vernosti, da podelimo obećanje iz Božje reči ili da ponudimo da se kratko pomolimo za svog prijatelja. Ne zaboravite da zadobijamo svoje prijatelje za Hrista, ne svoje neprijatelje. Prvo stičemo prijatelje, onda stičemo prijatelje hrišćane, a onda prijatelje adventiste. Naš cilj je da stičemo prijatelje za Boga i da Mu dozvolimo da vodi naše prijatelje na putovanju otkrivanja dubljih istina iz Njegove reči.

2. biblijska doktrina: Svedočenje koje zadobija – moć ličnog iskustva

Ključni tekst: Marko 5,1–20.

Središte proučavanja: Marko 5,1–20; Marko 16,1–11; Dela 4,1–20; Dela 26,1–32.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Lično svedočanstvo ima neobičnu silu. Kada pojedinac prihvati Hrista i njegov se život korenito promeni, ljudi to primećuju. Nisu sva obraćenja iznenadna i trenutna. Priče o zavisniku od droge koji prihvata Hrista, alkoholičaru koji se menja blagodaću, sebičnom poslovnom čoveku okrenutom materijalizmu koji se menja pod uticajem Božje ljubavi ili buntovnom tinejdžeru koji se obraća jesu uzbudljive za slušanje, ali sigurno nisu jedini primeri obraćenja.

Ponekad, ili možda bolje rečeno često, Sveti Duh deluje nežno i postepeno na ljudsko srce. Ima onih koji su odgajani u pobožnom hrišćanskom domu koji mogu da podeli svoju dragocenu priču. Možda se nikada stvarno nisu pobunili protiv Hrista, ali mu se nisu nikad u potpunosti predali. Oni osećaju delovanje Svetog Duha u svom životu i potpuno se predaju Bogu. Njihovo svedočanstvo je isto toliko snažno kao mnogo dramatičnija, uzbudljivija iskustva obraćenja. Niko od nas se nije rodio kao hrišćanin. Kao što prorok Jeremija otvoreno kaže: „Srce je prijevarno više svega i opak; ko će ga poznati?“ (Jeremija 17,9) Apostol Pavle dodaje u Rimljanima 3,23: „Jer svi sagriješite i izgubili su slavu Božiju.“

Pošto je svako od nas „sagrešio i izgubio slavu Božju“ (Rimljanima 3,23), svima nam je potrebna Božja blagodat. Obraćanje nije namenjeno za izabranu nekolicinu. Ono je za sve nas, i s obzirom da je tako, svi mi možemo ispričati svoje iskustvo. Vaše iskustvo nije poput mog, a moje nije poput vašeg, ali svako od nas, otkupljen Božjom blagodaću i privučen Njegovom ljubavlju, može da podeli svoje lično svedočanstvo sa drugima.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Sledi biblijski kviz. Koga je Isus poslao kao svog prvog misionara? Da li je to bio Petar ili možda Jakov i Jovan? Možda Toma, Filip, ili neko drugi od učenika? Odgovor vas može iznenaditi. Nije bio niko od pomenutih osoba.

Prvi misionar kome je Isus uputio nalog bio je čovek preobražen Njegovom blagodaću, koji je prethodno bio opsednut demonima. Ovaj neverovatan svedok imao je snažan uticaj na Dekapolis, deset gradova pretežno istočno od Galilejskog jezera. Ovaj čovek je godinama beznadežno bio opsednut od zlog duha. On je zastrašivao to područje i unosio strah u srca seljana koji su živeli u toj oblasti. Ipak, duboko u svom srcu gajio je čežnju za nečim boljim – čežnju koju svi demoni u paklu nisu mogli ugasi.

Uprkos demonskim silama koje su držale ovog jadnog čoveka u ropstvu, u 5. poglavlju Jevanđelja po Marku zabeleženo je da kada je ovaj opsednuti čovek ugledao Isusa, „poteče i pokloni Mu se“ (Marko 5,6). Pismo kaže da je ovaj čovek bio mučen i opsednut od strane „legije“ demona. Legija je „najveća jedinica u rimskoj vojsci... u punom sastavu sastojala se od 6000 vojnika“. (*Archeological Study Bible*, Grand Rapids, MI: Zondervan Publishers, 2005, str. 1633) U Novom zavetu, izraz „legion“ predstavlja velik, ogroman broj. Isus nikada nije izgubio bitku sa demonskim silama, bez obzira koliko ih je, koliko je velik njihov broj. Hristos je naš svemoćni Gospod koji je izvojevao pobedu. Demoni se ne mogu nadmetati sa Njegovom moćnom silom.

Isusova služba je uvek potpuna služba. Onog trenutka kada je opsednuti čovek bio oslobođen, pronašli su ga „gdje sedi obučen i pametan“ (Marko 5,15). Gde je nabavio odeću? Verovatno su mu učenici dali svoju. On je sada pažljivo sedeo kraj Isusovih nogu, slušajući Njegove reči, željno usvajajući duhovne istine. Bio je zdrav u fizičkom, mentalnom, emocionalnom i duhovnom smislu. Njegova jedina želja sada bila je da sledi Isusa. Čeznuo je za tim da postane jedan od Isusovih učenika.

Jevanđelje po Marku beleži da ovaj prethodno demonima opsednuti čovek „moljaše“ Isusa da mu dozvoli da uđe u lađu i pođe sa Njim (Marko 5,18). Reč „moljaše“ je snažna reč. Ukazuje na žarku želju. Može se prevesti kao „preklinjati“. To znači uputiti molbu prožetu osećanjima. To znači snažno moliti.

Isusov odgovor je jednako zapanjujuć kao i obraćenje ovog opsednutog čoveka. Isus je znao da ovaj obraćeni, preobraženi čovek može više da učini u toj oblasti nego što On i učenici mogu da urade u tom trenutku. Predrasude o Hristu bile su velike u toj neznabožačkoj oblasti, ali bi poslušali jednog od svojih, naročito onoga koga je pratio glas da je bio opsednut demonima. Naposletku, bili bi pripremljeni za kasniju Hristovu posetu.

Prema tome, Isus je rekao: „Idi kući svojoj k svojim i kaži im šta ti Gospod učini, i kako te pomilova.“ (Marko 5,19) Čovek je odmah poslušao. „I otide i počeo pripovijedati u Deset Gradova šta mu učini Isus; i svi se divljahu.“ (Marko 5,20) Reč „pripovedati“ glasi *kerusso* i može se prevesti kao „oglasiti“ ili „objaviti“. U kratkom vremenu koje je opsednuti proveo sa Isusom, njegov život se toliko korenito promenio da je mogao da ispriča svoje iskustvo. Možemo samo zamisliti kakav uticaj je njegovo svedočanstvo imalo na hiljade ljudi u deset gradova u gadarinskoj oblasti. Kada se Isus vratio devet ili deset meseci kasnije, umovi ovog u velikoj meri neznabožačkog stanovništva bili su širom otvoreni da Ga prihvate. (Videti: Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 340.341. original)

U ovom izveštaju nalazi se večna istina koju ne smemo prenebregnuti. Niti ova istina sme biti zasenjena čudesnim, uzbudljivim i pomalo dramatičnim obraćenjem opsednutog čoveka, ma koliko ono bilo važno. Hristos želi da iskoristi sve koji Mu dolaze. Opsednuti čovek nije imao prednost da svakodnevno provodi vreme sa Isusom kao učenici. Nije imao priliku da sluša Njegove propovedi ili da svedoči njegovim čudima, ali imao je jedan neophodan element za svedočenje – promenjen život. Lično je poznavao živog Hrista. Srce mu je bilo ispunjeno ljubavlju prema svom Učitelju. To je suština novozavetnog svedočenja. Kao što Elen Vajt u skladu sa tim kaže: „Naše priznanje Njegove vernosti je izabrano nebesko sredstvo za otkrivanje Hrista svetu. Mi treba da prepoznamo Njegovu blagodat onako kako su je obznaneli sveti ljudi iz davnina; ali ono što je najdelotvornije je svedočanstvo našeg ličnog iskustva. Mi smo Božji svedoci dok

u sebi otkrivamo delovanje božanske sile.“ (*Čežnja vekova*, str. 347. original) Novozavetni vernici svedočili su o Hristu zahvaljujući svom jedinstvenom iskustvu. Svako od njih se na drugačiji način susreo sa Hristom, ali svaki od tih susreta podstakao ih je da oduševljeno govore o Hristu koga vole.

U odeljku od ponedeljka, „Objavljivanje vaskrslog Hrista“, dve Marije su preobražene u grobnici. Kada su poslednji put videle Isusa, Njegovo krvavo telo bilo je skinuto sa krsta. Pomislite na njihovo očajanje u tom trenutku. Poslednjih nekoliko dana bilo je teško više nego što se može poverovati u to. Sada sa srcima ispunjenim strahom, uplašene za budućnost, prišle su grobnici, pitajući se kako će proći pored rimskih stražara i ko će odgurnuti kamen da uđu u grobnicu i pomažu Hristovo telo.

Na njihovo iznenađenje grobnica je prazna. Hristos je živ. Anđeosko biće objavljuje: „Ustade... Idite brže te kažite učenicima.“ (Matej 28,6.7) Izveštaj kaže: „I izišavši brzo iz groba sa strahom i radosti velikom potekose da jave učenicima Njegovijem.“ (Matej 28,8) Dok žure da objave vest, naš vaskrsli Gospod ih susreće i kaže: „Zdravo!... Idite te javite braći Mojjoj neka idu u Galileju, i tamo će Me videti.“ (Matej 28,9.10) Radosnu vest treba podeliti. Srca ispunjena Njegovom blagodaću i očarana Njegovom ljubavlju ne mogu da ćute.

Tema koja se u Novom zavetu ponavlja jeste tema o svedočenju. Dela apostolska su dela svedočenja. Učenici su svedočili o Hristu koga su poznavali, sa kim su stekli lično iskustvo. Da li je moguće biti lažan svedok? Pretpostavimo da ste pozvani na sud kao svedok nekoj nesreći ili zločinu. Pretpostavimo takođe da nisti bili prisutni na mestu događaja i da ste izmislili priču kako bi pomogli prijatelju. Mogli biste biti zatvoreni jer ste lagali na sudu. Sudija i porota traže jedino one svedoke koji su lično prisustvovali određenom događaju. Žele prave svedoke, ne varalice.

Samo pravo, autentično hrišćanstvo može da privuče pažnju ove generacije. Ako nemamo lično, stvarno iskustvo sa Isusom, naše svedočenje niko neće ozbiljno shvatiti. Ne možemo govoriti o Hristu koga ne poznajemo.

Novozavetni vernici širili su vest o Hristu koga su poznavali. Petar i Jovan iznose stvarnost obraćenih srca kada objavljuju: „Jer mi ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo.“ (Dela 4,20) Pre krsta, Petar je bio kolebljiv, pa ujedno i samouvereni učenik. Hristovo raspeće i vaskrsenje promenilo je njegov život. Pre krsta, Jovan je bio jedan od „sinova groma“. To ime se ne daje krotkom, blagom, strašljivom čoveku. Međutim, posle Hristovog raspeća i vaskrsenja, Jovanov život se promenio. Ni Petar ni Jovan nisu mogli da ćute; bili su preobraženi blagodaću i želeli su da govore o svom iskustvu.

Svedočenje se ne odnosi na nas. Ne odnosi se na to koliko smo bili loši ili koliko smo sada dobri nakon što smo upoznali Isusa. Sve se odnosi na Isusa, njegovu ljubav, blagodat, milost, oproštenje, večnu silu da nas spase. Apostol Pavle se nikada nije umorio od svedočenja o tome šta je Hristos učinio za njega, ali se nikada nije isključivo bavio time koliko je bio loš. Umesto toga, bio je usredređen na to koliko je Bog dobar. Podsetite se u razredu sledećeg teksta: Dela 26,1–28. Zapazite kako apostol Pavle deli svoje svedočanstvo na tri dela: njegov život pre upoznavanja Hrista, kako je upoznao Hrista i njegov život nakon što je upoznao Hrista.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Pretpostavimo da ste imali samo nekoliko minuta da provedete sa prijateljem koji želi da upozna Hrista. Kako biste izneli trominutno svedočanstvo prijatelju koji se bori da poveruje? Kakve ideje otkriva Pavlovo svedočanstvo u tekstu Dela 26? Kako vam glavne crte njegovog svedočanstva pomažu da prikažete svoje? Kakvu ulogu Stari zavet ima u Pavlovom svedočanstvu?

Napišite jednu rečenicu ispod svakog od sledećih odeljaka:

A. Kako je izgledao vaš život pre nego što ste upoznali Hrista?

B. U kom trenutku u svom životu ste upoznali Hrista?

C. Kakvu promenu je Hristos uneo u vaš život?

Ako ste odgajani u hrišćanskom domu, da li je ikada postojao trenutak u vašem životu kada ste svesno prihvatili Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja? Opišite vreme kada ste osetili da moćno deluje u vašem životu?

3. biblijska doktrina: Gledanje na ljude Isusovim očima

Ključni tekst: Marko 8,22–26.

Središte proučavanja: Jovan 4,3–34; Dela 26–28.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Tema za ovu sedmicu, „Gledanje na ljude Isusovim očima“, usredsređuje se naročito na značaj one osobe koja drugu vodi Isusu. Isus je video ljude ne onakvima kakvi su, već kakvi bi mogli postati. On je video njihov potencijal za Božje carstvo. On je u svakom pojedincu uočio duhovnu čežnju da upozna Boga.

Kada posmatramo ljude Isusovim očima, sve osobe koje sretnemo smatramo onima koji mogu biti pridobijeni za Hrista jer su stvoreni po Njegovom obličju. Uprkos okolnostima u njihovom životu, oni imaju unutrašnju želju da Ga upoznaju. Tako je bilo u slučaju žene Samarjanke, Etiopljanina evnuha, razbojnika na krstu, rimskog kapetana i mnogih drugih ljudi u Novom zavetu koji su tražili Boga. Bez Hrista u duši vlada praznina.

Prepoznavanje ove večne istine osposobljava nas da posmatramo ljude novim očima, bez obzira da li shvataju da u njihovom životu postoji praznina koju samo Bog može ispuniti. Iako pojedinci imaju potrebe koje su očigledne, oni takođe osećaju večnu čežnju da upoznaju Boga. U njima postoji skrivena glad duše. Ljudi dvadeset i prvog veka su izmoreni glađu za poznavanjem Boga.

Božji je plan da svako od nas uvidi prilike oko sebe i da ih iskoristi da povede svoje prijatelje Isusu. Mnogi ljudi neće doći ukoliko ih ne dovedemo. Jedno od uvreženih pogrešnih mišljenja je da ljudi nisu zainteresovani za duhovna pitanja. Ako verujemo da ljudi nisu zainteresovani, nećemo uočiti interesovanje koje možda imaju. Isus je video ljude kao one koji mogu biti pridobijeni, i oni su odgovarali na Njegovu veru u njih.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Isus leči slepog čoveka u Vitezdi

Hristovo isceljenje slepog čoveka u Vitezdi u dve faze ima poseban značaj za naše svedočenje danas. Važno je zapaziti na kom mestu se dogodilo izlečenje. Veruje se da je Vitezda bila smeštena na severnoj obali Galilejskog jezera. Naučnici nastoje da utvrde njegovu tačnu lokaciju. Grad se često spominje u Jevanđeljima zajedno sa Jerusalimom i Kapernaumom. Upravo je tu Isus pozvao Filipa, Petra i Andriju da postanu njegovi učenici.

Pored saosećanja koje je Isus pokazao prema ovom slepom čoveku, očigledno je da je On svojim učenicima davao dublju duhovnu pouku. Želeo je da uvide da su svuda oko njih ljudi u potrebi koji će biti otvoreni za jevanđelje ako se prvo ispune njihove fizičke potrebe. Takvih nevoljnih duša bilo je i u Vitezdi.

Postoje određeni važni razlozi zašto je Isus iscelio slepog čoveka u dve faze. Pošto je ovo izlečenje bilo jedino od svih Isusovih čuda isceljenja u Jevanđeljima koje nije bilo trenutno, mora da postoji neki značaj u ovom čudu koje ne nalazimo na drugim mestima u Pismu. Prvo, čudo otkriva Isusovo saosećanje. Da li ste ikada izašli iz mračne prostorije na jarku svetlost? Za trenutak ste sigurno bili zaslepljeni. Očima je potrebno određeno vreme da se prilagode na svetlost ako ste boravili u mraku. Ukoliko ste slepi, iznenadna jarka svetlost imala bi još veći uticaj. Isus je izlečio čoveka u dve faze da bi se njegove oči postepeno adaptirale na svetlost. Isus je milostiv. On razume naše stanje i s ljubavlju nam pomaže u našim potrebama.

Dok širimo svetlost Božje istine svojim prijateljima, dobro je da zapamtimo da „put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli, dok ne bude pravi dan“ (Priče 4,18). Kao što se sunčeva svetlost postepeno povećava, rasterujući tamu, tako i svetlost Božje istine postepeno osvetljava naš um dok ne počnemo da hodamo u njegovoj punoj svetlosti. Svetlost može da bude zaslepljuća, ali može samo i da osvetljava. Isus je razumeo ovo načelo i u ovom isceljenju slepog čoveka koje se sastojalo iz dve faze ostavio učenicima živi primer kako da predstave istinu.

Takođe je moguće da je Isus želeo da otkrije svojim učenicima da je svakome od nas potreban drugi dodir. Previše često smo delimično slepi. Ljude oko nas vidimo kao „drveta koja okolo hodaju“. Kada Sveti Duh učini da krljušt padne s naših očiju, mi ćemo takođe ljude oko sebe videti mnogo jasnije.

U tekstu Marko 8,25. je zabeleženo: „I potom opet metnu mu ruke na oči, i reče mu da pogleda: I iscijeli se, i vidje sve lijepo.“ Grčka reč za „lepo“ („jasno“) je *de laugos*, što je bolje prevesti kao „sjajno“ ili „u punoj svetlosti“. Kada Hristos izleči naše duhovno slepilo, vidimo druge kao što ih Hristos vidi u punoj svetlosti Njegove ljubavi.

Isus služi ženi Samarjanki

Put koji je direktno vodio iz Jerusalima u Galileju vodio je kroz Samariju, ali zbog svog neprijateljskog odnosa sa Samarjanima, Jevreji su ga izbegavali. Oni su redovno išli dužim, zaobilaznim putem preko Jordanske doline. Tekst Jovan 4,4. kaže da je Isusu „valjalo proći koz Samariju“. Nije bilo potrebe da ide kroz Samariju zbog geografskih prilika. Bilo je i drugih puteva kojim je mogao stići u Galileju. Međutim, Isus je imao božanski sastanak na studencu sa ženom Samarjankom koji će donetu večnu promenu.

Isus je želeo da sruši zidove predrasuda između Jevreja i Samarjana. Njegov jedini cilj bio je da svojim učenicima otkrije da su Samarjani otvoreni za jevanđelje. Isus je posmatrao ovu nevoljnu ženu očima božanskog saosećanja. On je mudro primetio da je došla na studenac u podne, u najtoplijem delu dana. Bilo je to neobično vreme za uzimanje vode. Žene iz sela dolazile su u ranim jutarnjim časovima. Tu su se okupljale, družile i uzimale zalihe vode za taj dan. Očigledno je ova žena želela da izbegne ogovaranja podstaknuta njenim načinom života ukoliko bi došla u isto vreme kada i ostale žene.

Možda ju je bilo sramota. Bila je odbačena zbog svog načina života. Pošto su je svi poznavali, htela je u što većoj meri da izbegne kontakt sa drugim osobama. Njena jedina želja bila je da brzo prikupi dnevne zalihe vode i vrati se u svoj dom. Iznenađila se kada je ugledala ovog neznanca, Jevrejina iz Galileje, na studentu. Još više se iznenadila kada joj se obratio. Jevreji se nisu upuštali ni u kakve poslove sa Samarjanima. Kada ju je Isus zamolio za uslugu, nije mogla da odbije. U neplodnoj, pustoj oblasti Bliskog i Srednjeg istoka, danas se i dalje veruje da je voda dar od Boga. Ne dati čašu vode umornom putniku smatra se uvredom Svemoćnoga.

Nežno, skoro neprimetno, Isus je srušio prepreke između njih, pridobio njeno poverenje, a zatim se neposredno okrenuo njenim unutrašnjim čežnjama za slobodom od krivice i večnim životom. Ona je prvo uvidela da je pravedan čovek, zatim je priznala da je više od verskog učitelja – On mora biti Božji prorok. Dok je Sveti Duh budio božanske podsticaje u njenoj duši, postala je svesna da je Isus možda Mesija (Jovan 4,11.15.19.26).

Uzbuđena, ona zaboravlja sam razlog svog dolaska na studenac, ostavlja svoj krčag sa vodom i trči da ispriča drugima o svom susretu sa Hristom. Njeno svedočanstvo izaziva duhovno probuđenje u celoj oblasti (Jovan 4,39–41). Kada se učenici vraćaju sa puta nakon kupovine hrane, Isus deli sa njima ovu božansku misao: Samarjani su otvoreni i prijemčivi za jevanđelje. Učenicima je ova činjenica gotovo neverovatna. Pouka koju ih Hristos uči je za sve naraštaje. Bog deluje na neočekivanim mestima. Držite oči otvorene i videćete delovanje Svetog Duha u životima onih za koje ne očekujete da će prihvatiti jevanđelje (Jovan 4,35–38).

Ilustracija

Branje borovnica i pridobijanje duša

Jedne noći, Elen Vajt je sanjala san o branju borovnica i pridobijanju duša. Zajedno sa velikom grupom mladih, pošla je da bere ovo bobičasto voće. Zaprega je nosila njihove potreštine i dovela ih na mesto puno grmova borovnice. Postoje različite vrste borovnica, kao što je vrsta severnoameričke borovnice. One mogu biti plave ili crvene i veoma su ukusne. I zdrave su, takođe, prepune antioksidanasa. Elen Vajt je zapazila grmove bogate ovim bobičastim voćem u blizini zaprege i počela je da ih bere. Ubrzo je napunila dve kofe. Opomenula ih je da ih je, dok su tražili borovnice daleko od zaprege, upravo ispred njih bilo mnogo, kad bi samo otvorili oči i videli ih.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Počnite tamo gde se nalazite

Isus je podstakao učenike da počnu da šire jevanđelje tamo gde se nalaze. Nema drugog mesta odakle bismo počeli osim mesta na kome smo. Trebalo je da učenici prvo šire jevanđelje u Jerusalimu, Judeji i Samariji, a zatim u najudaljenijim delovima Zemlje. Svuda oko nas ima ljudi koji traže mir i svrhu koje samo Hristos može dati. Isus nas poziva da počnemo da delimo Njegovu ljubav u svojoj porodici, susedstvu, radnom mestu i zajednici.

Andrija je započeo od svoje porodice deleći jevanđelje sa bratom Petrom. Drugom prilikom, uspostavio je odnos sa malim dečakom koji je, zbog poverenja koje je imao u Andriju, dao svoj ceo ručak Isusu. Malo u Isusovim rukama je mnogo, neznatno u Isusovim rukama je veliko. Isus uvek počinje sa onim što ima. Nahratio je pet hiljada ljudi na obroncima Galileje sa samo pet vekni hleba i dve ribe. Andrija nije bio otvoren kao Petar. Nije imao iste osobine vođe, ali je bio onaj koji je druge upoznao sa Isusom. Svaki put kada čitamo o Andriji, vidimo ga kako nekoga upoznaje sa Isusom.

Jevanđelja su puna izveštaja o Isusu koji deli Božju ljubav sa jednom po jednom osobom. Jevrejski književnik, rimski carinik, žena Hananejka, jevrejski verski vođa i mladi razbojnik, svi su oni doživeli Njegov dodir ljubavi. Bili su promenjeni Njegovom blagodaću.

Razmislite kome u svojoj sferi uticaja možete širiti Božju ljubav. Ko je među članovima vaše porodice ili prijateljima najprijemčiviji? Počnite odatle. Zamolite Boga da vam pokaže ko Ga traži u ovom trenutku. Možete biti iznenađeni time kako Bog otvara vrata da svuda oko sebe delite Njegovu ljubav sa ljudima za koje ne biste nikada pomislili da će biti otvoreni ili prijemčivi za jevanđelje.

4. biblijska doktrina: Sila molitve - posredovanje za druge

Ključni tekst: 1. Jovanova 5,14–16.

Središte proučavanja: Otkrivenje 12,17; Jevrejima 7,25; Danilo 10,10–14.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

U velikoj borbi između dobra i zla, posrednička molitva je moćno oružje (Otkrivenje 12,7–9; 2. Korinćanima 10,4.5). Molitva nije neka vrsta pobožne beznačajne fraze koja nas greje iznutra. Ona je, prema rečima Elen Vajt „otvaranje srca Bogu kao Prijatelju“ (*Put Hristu*, str. 93. original) Ona je deljenje naših radosti i tuga sa Bogom, naših borbi i pobjeda, naših snova i razočarenja. Upravo se u molitvi povezujemo sa Bogom na najdubljem nivou. Kroz posredovanje se uključujemo u duhovni rat i molimo Svemoćnoga za spasenje ljudi do kojih nam je stalo.

Bog čini sve što može da dođe do ljudi bez naših molitava, ali On je milostiv i nikada neće prekršiti njihovu slobodu izbora. Naše molitve unose promenu jer postoje osnovna pravila u sukobu između dobra i zla. Jedan od večnih zakona u univerzumu jeste da je Bog svakom ljudskom biću dao slobodu izbora. Svi zli duhovi ne mogu nas prisiliti da učinimo greh i svi nebeski anđeli nikada nas ne bi prinudili da učinimo ono što je ispravno. Bog dobrovoljno ograničava Sebe našim odlukama. On ne koristi silu da nas motiviše da Mu služimo.

Kada se molimo za nekog drugog, izlažemo svoje srce božanskim uticajima. Bog nam daje mudrost i veštinu da dođemo do druge osobe. Pored toga, naše molitve otvaraju vrata mogućnosti da Bog snažnije deluje u životu drugih ljudi. On poštuje našu slobodu izbora i izliva svog Duha preko nas da ih pridobije za svoje carstvo. On oslobađa nebeske sile u njihovu korist. Naše molitve postaju kanal kroz koji Bog snažno utiče na druge kad je večni život u pitanju.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Jedan od najsnažnijih tekstova u Bibliji o posredničkoj molitvi nalazi se u 1. Jovanovoj 5,14–16. Tekst počinje uverenjem da Bog čuje naše molitve. „I ovo je sloboda (pouzdanje) koju imamo k Njemu da ako što molimo po volji Njegovoj posluša nas.“ (1. Jovanova 5,14) Reč „pouzdanje“ znači „snažna sigurnost“. Ima značenje izvesnosti. Pouzdanje je suprotno od sumnje i nesigurnosti. Zapazite da naše pouzdanje nije u našim molitvama, već u Bogu koji uslišava naše molitve. Božje obećanje da će odgovoriti na naše molitve nije bezuslovno. Kada je naša volja oblikovana po Božjoj volji i kada je jedno sa Njegovom voljom, možemo imati potpunu sigurnost da će nas čuti. Uvek je Božja volja da nam oprostimo grehe. Uvek je Njegova volja da nam da pobjedu nad silama zla. Uvek je Božja volja da nam da dar Njegovog spasenja, i uvek je Božja volja da povede one za koje se molimo da upoznaju Njegovu reč.

Verom prihvatamo da su Božja obećanja istinita. Verom prihvatamo da će On uslišiti naše molitve. Verom prihvatamo da On deluje na načine koje ne možemo sagledati, i sigurno ni potpuno razumeti, da bi spasao one za koje se molimo. Tekst 1. Jovanova 5,16. jedan je od stihova u čitavoj Bibliji koji nam u najvećoj meri može razjasniti šta se događa kada se molimo. On pomera zavesu u stranu i daje nam uvid u Božje delovanje kroz naše molitve. „Ako ko vidi brata svojega gdje griješi grijehom ne k smrti, neka se moli, i daće mu život; onima koji griješe ne k smrti.“ Ovde Jovan navodi dve vrste greha – greh koji vodi k smrti i grehe koji ne vode k smrti.

Većina biblijskih proučavaoca shvata da je greh koji vodi k smrti neoprostiv greh. Jovan nas ne ohrabruje da se molimo za taj greh. On nas, međutim, podstiče da se molimo za pojedince koji nisu počinili neoprostiv greh. Kada molimo Boga da ih spase, On daje „život onima koji griješe ne k smrti“.

Šta znači da Bog onome koji se moli, posredniku, daje život za druge? *The SDA Bible Commentary* sugeriše da će „Hristos hrišćaninu koji se moli dati život da ga prosledi onim grešnicima čija srca nisu potpuno otvrdnula... Hrišćanin nema silu nezavisno od Spasitelja, tako da, na kraju, Hristos je taj koji daje život, iako je posrednička molitva možda bila oruđe kojim je život bio darovan“. (Sedma sveska, str. 678) Naše molitve postaju kanal kojim sam Božji život ispunjava srca koja čeznu za spasenjem.

Pod nadahnućem Svetog Duha, Elen Vajt govori o uspešnosti posredničke molitve u dve izuzetne izjave: „Deo Božjeg plana je da nam osigura, odgovarajući na našu molitvu vere, ono što nam ne bi dao da Ga za to nismo molili.“ (*Velika borba*, str. 525. original) „Anđeli koji služe čekaju oko prestola da odmah poslušaju nalog Isusa Hrista da usliše svaku molitvu izrečenu u iskrenoj, živoj veri.“ (*Selected Messages*, 2. sveska, str. 377)

Kada se naše molitve uzdignu ka Božjem prestolu, Isus nalaže nebeskim anđelima da se istog trenutka spuste na Zemlju. On ih osposobljava da pobede sile pakla koje se bore za um pojedinca za koga se molimo. Ta osoba ima slobodu da izabere Hrista ili sotonu. Naše molitve ne prisiljavaju volju niti manipulišu njome. One pružaju najbolju priliku da pojedinac jasno uvidi određena pitanja i da mu najveću prednost da izabere večni život.

Isusov molitveni život

Jevanđelja sasvim posebnim izrazima detaljno opisuju Isusov molitveni život. Jedna odlika Isusovog života koja se posebno ističe jeste vreme koje je sam provodio sa Bogom u molitvi. Luka o tome govori na sledeći način. „A On dolažao je u pustinju i moljaše se Bogu.“ (Luka 5,16) U 9. poglavlju Luka dodaje: „I kad se jedanput moljaše Bogu.“ (Luka 9,18) Matej nekoliko puta opisuje da se Isus povukao iz mnoštva da se moli, uključujući tu i najveće iskušenje u Njegovom životu. Sudbina sveta drhtala je u neizvesnosti. Isus je molio Boga u Getsimanskom vrtu za snagu da se suoči sa ogromnim izazovom koji je bio pred Njim (Matej 26,36–39).

Jevanđelje po Marku počinje jasnim opisom Isusovog molitvenog života. Nakon užurbanih aktivnosti u Subotu u Kapernaumu, rano sledećeg jutra, Isus „otide nasamo i ondje se moljaše Bogu“ (Marko 1,35). Tri pojedinosti možemo zapaziti u vezi sa odlikama Isusovog molitvenog života. Prvo, imao je vreme kada se moli. Često je ustajao rano ujutru da bi u tišini provodio vreme nasamo sa Bogom. Drugo, imao je

mesto na kome se moli. Isus je imao svoja omiljena mesta na kojima je razgovarao sa Bogom daleko od mnoštva koje se obično tiskalo oko Njega. Treće, Isusove molitve na skrovitom mestu nisu nužno bile tihe molitve. Matejevo jevanđelje beleži da je Isus tri puta u toku molitve u Getsimanskom vrtu pao na svoje lice „govoreći“ (Matej 26,39.42.44). Jevrejima poslanica beleži da je Isus „sa velikom vikom i suzama prinosiso moljenja i molitve Onome koji Ga može spasiti od smrti, i bi utješeno po svojoj pobožnosti“ (Jevrejima 5,7).

Jednom prilikom učenici su čuli kako se Hristos moli i bili su toliko dirnuti Njegovim ličnim molitvama da su zatražili da ih nauči da se mole (Luka 11,1). Elen Vajt dodaje sledeću pronicljivu izjavu: „Naučite da se molite naglas kada samo Bog može da vas čuje.“ (*Naše uzvišeno zvanje*, str. 130. original) Pojedini ljudi su zabrinuti da se naglas mole jer se plaše da će ih sotona čuti i znati za šta se mole. Oni smatraju da je bolje, pošto sotona ne može da čita misli, da se mole u sebi. Molitva koju izgovaramo u sebi je svakako prikladna. Jedan od izazova je, međutim, što naše misli mogu početi da lutaju.

Ima nečeg posebnog u glasnoj molitvi koja nam pomaže da ostanemo usredsređeni. Kada imamo određeno vreme za molitvu, i nalazimo se na mestu na kom se obično molimo, i kada naglas izlivamo svoje srce pred Bogom, naš molitveni život postaje značajniji. Ne moramo da brinemo o tome da će sotona čuti naše molitve, jer „na zvuk usrdne molitve, čitava sotonina vojska drhti“. (Elen Vajt, *Testimonies for the Church*, 1. sveska, str. 346)

Kada se iskreno molimo za druge, naše molitve se ujedinjaju sa Hristovim molitvama, molitvama našeg moćnog Posrednika, na prestolu Božjem. On odmah upošljava sve izvore nebeske da pozitivno utiče na one za koje se molimo. Isus se poimence molio za Petra. Molio se da Petar iskusi duboko obraćenje. Isusove molitve su bile uslišene i Petar je postao snažan govornik na dan Pedesetnice.

Apostol Pavle se poimenično molio za crkve u Efesu, Kolosu i Filibi. Takođe se često poimenično molio za svoje saradnike u širenju jevanđelja. Oni su bili u njegovom srcu i na njegovim usnama u molitvi. Zajedno sa Isusom, apostol Pavle je posredovao za one sa kojima je radio i za one za koje je radio.

Kao što možemo potvrditi, jedan od velikih divova Starog zaveta bio je Danilo. Njegovo posredovanje za Izrael je zabeleženo je u 9. poglavlju Knjige proroka Danila. Njegova usrdna molitva je primer crkvi danas o sili posredovanja. Kroz celo Pismo, posrednička molitva je od posebnog značaja. Posrednička molitva je moćna. Posrednička molitva je deo Božjeg plana da promeni naš život i dosegne izgubljene ljude.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Da li biste voleli da imate živ molitveni život? Da li biste želeli da postanete moćan posrednik za Boga? Sledi nekoliko praktičnih koraka koje možete slediti.

1. Odredite posebno vreme i mesto da tražite Boga radi spasenja drugih.
2. Zamolite Boga da izvrši uticaj na vas da odredite osobu za koju treba da se molite. Provedite vreme razmišljajući o onima u vašoj sferi uticaja kojima su potrebne molitve. Sveti Duh će uticati na vas i osvedočiti ko prolazi kroz duhovnu borbu i kome su tog dana molitve najpotrebnije.

3. Sastavite listu onih za koje ste osvedočeni da traže Boga. Sledite Isusov metod i poimenično se naglas molite za njih.

4. Dok tražite Boga u molitvi, pozovite druge da vam se pridruže u posredničkoj molitvi. Isus je pozvao Petra, Jakova i Jovana u svoj uži krug u trenucima iskrene molitve. Upućivanje molitve zajedno sa drugima je snažan metod da ostanemo usredsređeni u molitvi. Prema tekstu Matej 18,18.19. kada se dvoje ili troje zajedno mole, Bog čuje i izliva svoje posebne blagoslove. U 7. svesci *Testimonies for the Church* Elen Vajt postavlja ovo izazovno pitanje: „Zašto vernici ne osete dublju, iskreniju brigu za one koji su daleko od Hrista? Zašto se dvoje ili troje ne sastanu i ne mole Bogu za spasenje neke posebne osobe, a zatim za sledeću?“ (str. 21)

Zašto svake sedmice ne odredite nekoliko trenutaka u subotnoškolskom razredu da se molite za ljude koji ne dolaze u Subotnu školu ili crkvu, i posmatrajte šta će Bog učiniti?

5. biblijska doktrina: Svedočenje u sili Duha

Ključni tekst: Dela 4,31.

Središte proučavanja: Jovan 15,26.27; Jovan 16,8; 2. Petrova 1,21; Dela 2,41.42; Dela 16,6–33; Dela 17,33.34.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Misija je najpre Božji posao. Mi sarađujemo sa Njim u svedočenju izgubljenima kada se sjedinimo sa Svetim Duhom i primimo silu od njega. Bez sile i vođstva Svetog Duha, naši naponi u svedočenju su slabi. Možemo uveriti nekoga u određene biblijske istine, ali bez dubokog delovanja Svetog Duha u njihovom životu, dogodiće se male promene. Oni mogu da promene svoja verovanja, ali ne i svoje srce. Oni spolja mogu podržavati istinu, ali neće doći do preobraženja koje menja život u obličje Hristovo koje samo Sveti Duh može doneti.

U pouci za ovu sedmicu proučavaćemo o ulozi Svetog Duha u svedočenju i njegovoj moćnoj sili da promeni naš život. U lekciji ćemo naročito analizirati primere zabeležene u Delima apostolskim koji otkrivaju izuzetno delo Svetog Duha u životu nevernika. Oni su poticali iz različitih kulturoloških sredina. Njihova životna iskustva bila su drugačija. Neki su bili obrazovani, neki ne. Neki su bili bogati, drugi siromašni. Neki su bili Jevreji, drugi neznabošci. Došli su sa različitih kontinenata i imali drugačiji pogled na život; ipak, svi su bili pod uticajem Svetog Duha. Sveti Duh ne obraća pažnju ko je kakva ličnost. On može da promeni svaku osobu koja je otvorena za njegov uticaj. Glavna svrha lekcije za ovu sedmicu jeste da otkrije da ćemo, kada sarađujemo sa Svetim Duhom, videti čudesnu silu njegove blagodati.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Glavna poglavlja koja govore o službi Svetog Duha u Novom zavetu izveštavaju o Isusovom govoru u Jevanđelju po Jovanu od 14. do 16. poglavlja. Sveti Duh je naš Pomoćnik, *Paraclete*, koji je kraj nas, dajući silu našem svedočenju, upravljajući naše reči, pružajući silu našoj službi Hristu. Svedočenje se nikada ne tiče nas. Uvek se tiče Isusa. Cilj službe Svetog Duha je da „svedoči“ o Isusu. Naš Gospod je jasno izjavio: „A kad dođe Utješitelj, koga ću vam poslati od Oca, Duha Istine, koji od Oca izlazi, On će svjedočiti za Mene. A i vi ćete svjedočiti, jer ste od početka sa Mnom.“ (Jovan 15,26.27)

Pažljivo zapazite da Sveti Duh svedoči i da i mi, takođe, svedočimo. Biblijski komentator Metju Henri kaže: „Duh ne deluje da bi zauzeo mesto našem delovanju, već da bi uključio i podstakao naše delovanje.“ (*Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible* [Peabody, MA: Hendrickson Publishers Marketing, LLC, 1991], 5. sveska, str. 915) Naš zadatak je da sarađujemo sa Svetim Duhom u dovođenju ljudi Isusu i Njegovoj istini. Delo je Svetog Duha da uveri i obrati. Delo je Svetog Duha da otkrije istinu i pravdu. Delo je Svetog Duha da u srce usadi želju da činimo ono što je ispravno i da u um ulije silu da izaberemo ono što je ispravno.

Nagli rast crkve u Delima apostolskim

Kada je Isus rekao svojim učenicima da će se sila Svetog Duha izliti na njih i da će biti svedoci „tja do kraja Zemlje“ (Dela 1,8), mora da su se pitali kako je to moguće. Kako ova mala grupa vernika može uticati na svet? Kako mogu ispuniti Hristov nalog: „Idite po svemu svijetu i propovjedite jevanđelje svakome stvorenu“ (Marko 16,15)? Oni si bili mala, uglavnom neobrazovana, beznačajna grupa vernika. Imali su malo sredstava, a ogroman zadatak: neko bi rekao nemoguć zadatak. Ipak, shvatili su da sa Bogom, u sili Svetoga Duha, „ništa nije nemoguće“ (Luka 1,37).

Molili su se. Tražili su Boga. Priznali su svoje grehe. Pokajali su se zbog svojih sebičnih stavova. Prepreke među njima su se srušile. Približili su se Bogu i jedni drugima. U vreme deset dana provedenih u gornjoj sobi, njihov život se promenio. Sada su bili spremni za izlivanje Svetog Duha, i na dan Pedesetnice Bog je izlio svog Duha Svetog u obilnoj meri. Tri hiljade je bilo obraćeno u jednom danu. U tekstu Dela 4, hiljade ljudi je još poverovalo. Za relativno kratko vreme, novozavetna crkva doživela je veliki rast.

U tekstu Dela 4,31–33, dobijamo uvid u jedan kratak stih koji govori o tadašnjem duhovnom iskustvu ovih ranih vernika i službi crkve. „I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetoga, i govorahu riječ Božiju sa slobodom.“ (Dela 4,31) Zapazite tri činjenice u ovom stihu. Molili su se. Bili su ispunjeni Svetim Duhom. Govorili su Božju reč sa pouzdanjem koje se temeljilo na molitvi. Tekst Dela 4,33. dodaje: „I apostoli s velikom silom svjedočahu (dali su svedočanstvo) za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista, i blagodat velika bješe na svima njima.“ Grčka reč „dati“ u ovom tekstu glasi *apodidomi*, što se doslovno može prevesti kao „predati ono što treba“. Otkupljeni Njegovom blagodaću, promenjeni Njegovom ljubavlju, učenici su osetili unutrašnji podsticaj da dele svoju veru. Nisu mogli da čute.

U komentarima *The SDA Bible Commentary* u vezi sa tekstom Dela 4,33. se kaže: „Svedočenje apostola bilo je ostvareno ne njihovom snagom, već silom koju nikada nisu mogli stvoriti u sebi. Njihova snaga bila je pokrenuta silom Svetog Duha.“ (6. sveska, str. 173) Sveti Duh je taj koji uvek pruža silu iskrenom, autentičnom svedočenju i čini ga delotvornim u srcu nevernika. Svedočenje novozavetnih vernika premostilo je kulturološke prepreke. Nagnalo ih je da pređu kontinente. Povelio ih je u gradove i sela, preko pustih oblasti, preko olujnih mora i strmim planinskim stazama.

Ispunjeni Svetim Duhom, ovi novozavetni vernici osnovali su crkve (Dela 9,31), razbili društvene i kulturološke običaje (Dela 10–15), i raširili evanđeosku poruku širom mediteranskog sveta. Sveti Duh ih je poveo na izuzetno putovanje vere čiji je rezultat bio desetina hiljada onih koji su prihvatili Isusa.

Sveti Duh otvara i zatvara vrata

Ima trenutaka kada Sveti Duh zatvara jedna vrata samo da bi otvorio druga. Ova istina je prikazana u životu apostola Pavla. Na njegovom drugom misionarskom putovanju, Pavlu „zabrani Sveti Duh govoriti riječ u Aziji“ (Dela 16,6).

Zbunjen, pitajući se kuda ga Bog vodi, Pavle i njegovi evanđeoski saradnici putovali su kroz Aziju, odlučni da propovedaju jevanđelje u Vitiniji, ali „Duh ne dade“ (Dela 16,7). Pavlova pobuda bila je jedino da služi Hristu i propoveda jevanđelje, ali vrata su se svuda zatvarala. Zatim, na čudesan način, u snu „jedan

čovjek iz Makedonije stajao moleći ga i govoreći: Dođi u Makedoniju i pomoz nam“ (Dela 16,9). U to vreme, Bog je zatvorio vrata u određenim oblastima u Aziji jer su vrata jednog čitavog kontinenta bila otvorena za jevanđelje. Kada Sveti Duh zatvori jedna vrata, otvori druga.

Bog je Bog otvorenih vrata. Jedna od uloga Svetog Duha jeste da otvori srca za jevanđelje. On uverava svet u greh, pravdu i sud. Isti Sveti Duh koji je otvorio srce Lidije, robinje, rimskog tamničara, rimskog sudije, Krispa (starešine sinagoge) i Dionisija danas i dalje otvara srca i umove za jevanđelje. Isti Sveti Duh koji je pripremio rimsku penzionersku zajednicu u Filibi za Pavlovo svedočenje i danas priprema zajednice. Isti Sveti Duh koji je išao pred Pavlom u Solun, radničku zajednicu, i danas ide pred nama da pripremi put za važne javne evanđeoske sastanke. Isti Sveti Duh koji je delovao u razvijenoj Atini i Korintu koji propada i dalje deluje u gradovima našeg sveta da bi podstakao prijemčivost jevanđelju.

Isti Sveti Duh koji je delovao u prošlim vekovima i danas deluje. U Božjoj reči se još uvek nalazi sila da preobrati živote silom Svetog Duha. Prema rečima apostola Petra, Biblija je napisana jer „naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božiji ljudi“ (2. Petrova 1,21). Isti Sveti Duh koji je nadahnuo Bibliju deluje preko Božje reči menjajući um i preobražavajući život dok širimo Reč. Sila novozavetnog svedočenja bila je sila Svetog Duha koja je preko Božje reči menjala živote. Apostoli su delili Reč. Bili su učenici Reči. Sveti Duh je delovao preko ljudi ispunjenih Duhom čiji su umovi bili ispunjeni Božjom rečju.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Ilustracija

Jedna priča govori o paru koji je naručio nov frižider. Činilo se da radi dobro kada je majstor postavio njihov novi uređaj. Napunili su frižider hranom, a zatim otišli od kuće na dvonedeljni odmor. Kada su se vratili i otvorili frižider, dočeka ih je užasan miris. Voće i povrće je istrulilo, a ostatak hrane se pokvario. Utvrdili su da je došlo do nestanka struje dok su bili odsutni. Hranu su morali da bace. Kada se prekinu dotok struje, hrana se pokvari. Slično tome, kada sila Svetoga Duha više ne teče kroz naš život do drugih ljudi, ne samo da naše svedočenje nije uspešno, već se i kviri. Mi ne možemo da omogućimo stvaranje rodova Svetog Duha u životu nevernika ukoliko se rod Duha ne manifestuje u našem životu jer nismo povezani sa Bogom i dotok sile je prekinut.

Razmislite o sledećim pitanjima:

1. Da li ste povezani sa Izvorom sve sile? Šta znači biti ispunjen Svetim Duhom?
2. Da li postoji ikakva prepreka između vas i neke druge osobe koja bi sprečila vašu uspešnost u svedočenju?
3. Da li ste ikada pokušali da svedočite u svojoj sili umesto u sili Svetoga Duha?
4. Kakav stav imate prema svedočenju? Da li verujete da Sveti Duh otvara vrata prilikama u vašoj zajednici? Da li On redovno otvara vrata mogućnosti u životu ljudi koje svakodnevno srećete?
5. Zastanimo i tiho se pomolimo za prilike da širimo Božju ljubav i istinu sa posebnim ljudima oko sebe.

6. biblijska doktrina: Neograničene mogućnosti

Ključni tekst: 1. Korinćanima 12,1–11.

Središte proučavanja: 1. Korinćanima 12,12–22; Rimljanima 12,3–8; Efescima 4,7–16.

PRVI DEO:

Lekcija za ovu sedmicu razmatra temu duhovnih darova u Bibliji. Mnogi hrišćani imaju praktična pitanja o darovima Duha: Šta su duhovni darovi? Da li se oni čuvaju samo za nekolicinu izuzetnih hrišćana? Da li su namenjeni svakom verniku? Kako otkrivam svoje duhovne darove? Šta je svrha ovih duhovnih darova?

Duhovni darovi su tesno povezani sa službom Svetog Duha. Razlog zašto ih Pismo naziva „duhovnim“ darovima je taj što su to darovi, sposobnosti ili talenti koje Sveti Duh daruje svakom verniku na slavu Božju. Duh nam ne daje duhovne darove da bismo sebe proslavili. Oni ne treba da se koriste za sebično isticanje samog sebe, da bismo pokazali koliko smo talentovani ili da bismo na sebe privukli pažnju. Kada se ispravno shvate, svi darovi darovani od strane Svetog Duha daju se iz dva osnovna razloga: da bismo negovali ili osnažili Hristovo telo i ispunili Hristovu misiju objavljivanja jevanđelja svetu.

Duhovni darovi daju se svakom verniku. Ovi darovi imaju različite uloge. U Hristu svi imaju jednaku vrednost, ali nemaju iste uloge ili iste darove. Raznolikost darova snaži crkvu i osposobljava njeno svedočenje svetu. Ove razlike predstavljaju snagu, ne slabost. Sveti Duh je taj koji bira koji dar da dodeli svakom verniku na temelju njegovog porekla, kulture i ličnosti, u svetlosti potreba crkvene zajednice. Sveti Duh najbolje zna koji darovi će zadovoljiti potrebe Hristove službe i doneti najveći blagoslov crkvi i svetu.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Apostol započinje 1. Korinćanima 12. poglavlje sledećim rečima: „A za duhovne darove neću vam, braćo, zatajiti.“ Razlog zašto apostol Pavle temi duhovnih darova posvećuje celo 12. poglavlje u 1. Korinćanima, deo 12. poglavlja Rimljanima poslanice i veliki deo 4. poglavlja Efescima poslanice je taj što je ispravno razumevanje duhovnih darova od suštinskog značaja i za negovanje i za rast crkve.

Odgovorimo prvo na neka osnovna pitanja u vezi sa duhovnim darovima. Šta su duhovni darovi? Kako se razlikuju od prirodnih talenata? Ko prima duhovne darove? Koja je njihova svrha i zašto se daruju? Duhovni darovi su božanski date osobine koje Sveti Duh naročito daruje za izgradnju Hristovog tela i osposobljavanje vernika da budu uspešni svedoci u svetu. Duhovni darovi su kanali kroz koje teče naša služba za Hrista. Sa druge strane, nevernici mogu da imaju mnoge prirodne talente.

Naravno, sve naše sposobnosti, bilo da smo vernici ili ne, dolaze od Boga. Svaki talenat koji imamo potiče od Boga. Duhovni darovi, međutim, razlikuju se od prirodnih talenata na dva posebna načina.

Razlikuju se od prirodnih talenata prvo po načinu na koji se koriste, i drugo po tome za šta se koriste. Pobuda za korišćenje prirodnih talenata može biti proslavljanje samog sebe. Podstrek za korišćenje duhovnih darova uvek je Božja slava. Prirodni talenti se često koriste da unaprede nečiji položaj u svetu. Duhovni darovi se nesebično koriste na blagoslov i širenje Božje crkve.

Duhovni darovi obećani su svakom ko posveti svoj život Hristu. Govoreći o duhovnim darovima, apostol Pavle izjavljuje: „A ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće.“ (1. Korinćanima 12,11)

Kada predamo svoj život Isusu, Sveti Duh daruje darove za svedočenje i službu. Neobraćeni pojedinci možda imaju prirodne talente u određenim oblastima u životu. Kada se obrate, Sveti Duh često preusmerava ove prirodne talente, daje im novu svrhu na Božju slavu i unapređenje Hristovog dela. Takođe, postoje trenuci kada Sveti Duh daruje darove pojedincima koje nikada ranije nisu imali ili nisu mogli ni zamisliti da će ih ikada imati. Oni sada pronalaze ispunjenje u korišćenju svojih novootkrivenih darova u Hristovoj službi. Kao deo Hristovog tela, pronalaze radost u davanju svog doprinosa u izgradnji Hristove crkve i učestvovanju u Njegovoj misiji.

Prema tekstu iz 1. Korinćanima 12,11, Sveti Duh razdeljuje duhovne darove „svakome kako hoće“. Sveti Duh ne daje svakome isti dar, ali On deli darove svakom verniku. On ne zanemaruje nijednog vernika. Svaki vernik ima učešća u darovima Duha. Elen Vajt naglašava ovu važnu istinu. „Svakoj osobi se poverava neki naročiti dar ili talenat koji treba da se koristi za unapređenje Otkupiteljevog carstva.“ (*Testimonies for the Church*, 4. sveska, str. 618)

Naglasite da je svaki član vašeg razreda primio duhovni dar ili darove kroz službu Svetog Duha. Ako verujemo Božjoj reči, možemo se zahvaliti Bogu za darove koje nam je dao, pomoliti se da nam ih otkrije i kada to učini, upotrebimo ih na Njegovu slavu. Svet Duh ne daje darove odabranoj nekolicini dok druge, koji se čine manje talentovani, zanemaruje ili zaobilazi. Sveti Duh razdeljuje Božje darove svakome pojedinačno kako želi.

Ilustracija

Sveti Duh bira darove

Pretpostavimo da je rođendan vašeg prijatelja. Ko bira poklon koji ćete mu dati? Vi, naravno. Sećam se da sam kao dečak sastavljao svoju rođendansku listu, ali bi na kraju roditelji bili ti koji bi odabrali poklon za mene. Odluka koju su donosili uglavnom je bila mnogo bolja od odluke koju bih ja doneo. Bolje su znali šta bi me usrećilo nego što sam ja smatrao da će mi se svideti.

Sveti Duh zna koje darove da daruje svakom verniku kako bi Isusovo ime proslavio na najbolji mogući način u svom životu. „Sveti Duh razdeljuje svoje darove vernicima u skladu sa poznavanjem njihovih sposobnosti i potreba koje postoje u iskustvu svakog pojedinca. To nije samovoljna odluka, već odluka utemeljena na savršenom znanju i razumevanju.“ (*The SDA Bible Commentary*, 6. sveska, str. 772) Ovo treba da bude veliki izvor ohrabrenja svakome od nas. Imamo potpunu sigurnost ne samo da nam je Sveti Duh darovao darove, već da su to upravo oni darovi koji su nam potrebni da bismo na najuspešnji

način svedočili za Hrista. Darovi koje imate su darovi koje je Sveti Duh smatrao najpotrebnijima za vaš duhovni rast i Hristovo delo.

Različiti darovi najbolje doprinose Hristovom telu

Iako je Crkva jedno telo, sastoji se od različitih vernika koji doprinose jednom cilju, otkrivanju Hrista svetu svojim svedočenjem. Pišući članovima crkve u Rimu, apostol Pavle kaže: „Tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugome. A imamo različite darove po blagodati koja nam je dana.“ (Rimljanima 12,5.6) Apostol proširuje ovu misao u tekstu 1. Korinćanima 12,12: „Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: Tako i Hristos.“

Nekoliko pojedinosti je bitno naglasiti razredu dok sa njima razgovarate o analogiji Hristovog tela. U ljudskom telu, svaki ud ima određenu ulogu. Nema neaktivnih udova. Svaki ud postavljen je u ljudsko telo da vrši određenu ulogu. Svako ima svoju jedinstvenu funkciju. Svaki ud ljudskog tela doprinosi sveukupnoj dobrobiti čitavog tela. Crkvi su potrebni aktivni članovi koji su posvećeni doprinošenju sveukupnom zdravlju crkve, Hristovom telu.

U 1. Korinćanima 12, Rimjanima 12, Efescima 4, Biblija navodi primere pojedinih darova koje Bog daje svojoj crkvi. Neki od tih darova su darovi vođstva poput apostola, proroka, učitelja, evanđelista i pastora koji vekovima vode Božju crkvu. Svrha ovih darova vođstva jeste da se omogući jedinstvo, da se neguje duhovni rast i osposobe članovi crkve za misiju. Ovi isti tekstovi takođe govore o darovima koji predstavljaju darove službe date svakom verniku. Neki od primera su gostoljubivost, velikodušnost, pomoć, milost, vera i isceljenje.

Mnogi od ovih darova su osobine obraćenog srca. Svi mi u svom svakodnevnom hodu sa Hristom treba da ukažemo gostoljubivost drugima. Svaki vernik je pozvan da bude velikodušan u svojim davanjima. Pomoć ili podrška drugima i milost su deo života svakog hrišćanina. Svi treba da tražimo načine da blagosiljamo i pokažemo Božju isceljujuću blagodat drugima. Ako su ove osobine prirodan odgovor obraćenog srca koji treba da se otkrije u životu vernika, zašto se smatraju duhovnim darovima koje Sveti Duh za neke ljude bira, a za neke ne?

Odgovor je jednostavan: iako su svi vernici pozvani da otkriju ljubazan, gostoljubiv duh u svom životu, nije svaki vernik pozvan na posebnu službu gostoljubivosti. Iako smo svi pozvani da budemo velikodušni, nismo svi pozvani na službu u kojoj velikodušnost postaje sredstvo službe za Hrista. Obraćenje donosi promene u našem životu. Mi čeznemo da otkrijemo osobine hristolikog života svakoga dana. Sveti Duh razvija i širi te osobine i, dok to čini, neke od ovih osobina postaju naš kanal službe u Hristovoj crkvi. Ponekad, On daruje potpuno nove osobine kao duhovne darove da bismo otkrili svoju najubedljiviju i najproduktivniju ulogu u telu Hristovom. Kao što apostol Pavle kaže, to „jedno drugome pomaže dobro po mjeri svakoga uda i čini da raste tijelo na popravljjanje samoga sebe u ljubavi“ (Efescima 4,16).

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Ako Sveti Duh daruje duhovne darove svim vernicima radi izgradnje Božje crkve i njenog svedočenja u svetu, kako možemo otkriti svoje duhovne darove? Slede neki jednostavni koraci koje možete podeliti sa svojim razredom. Pozovite članove razreda da:

1. Kažu Bogu da veruju da im je dao duhovne darove i zamole Ga da im otkrije koje darove im je razdelio. Pismo otkriva: „Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kojega nema promijenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka.“ (Jakov 1,17) Bog koji daje svoje dragocene darove svakome od nas otkriće ih preko svog Svetog Duha kada Ga zamolimo (videti: Luka 11,13).

2. Da se posavetuju sa uglednim duhovnim vođama o tome kako ih Bog vodi i koje su oblasti službe dostupne i slobodne za učešće.

3. Da počnu da koriste darove koje im Bog otkriva. Cilj darova koje Bog daje je služba. Kada počnemo da koristimo darove koje nam je dao, oni će se razvijati i naše sposobnosti rasti. Naši duhovni darovi ne dolaze u potpunosti razvijeni. Kada ih koristimo, oni se uvećavaju i postajemo uspešniji u svojoj službi. Kao što Elen Vajt snažno izjavljuje: „Onaj koji se bude potpuno predao Bogu, biće vođen božanskom rukom. On može biti priprost i naizgled bez darova; ipak, ukoliko srcem punim ljubavi i poverenja bude slušao svaki nagoveštaj Božje volje, njegove sposobnosti će se oplemeniti, očistiti, ojačati i njegove mogućnosti povećati.“ (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 283. original)

Kada koristimo darove koje nam je Bog dao, pronaći ćemo radost, zadovoljstvo i uspeh u svojoj službi Hristu. Drugi će potvrditi našu nadarenost u određenoj oblasti i crkva će biti blagoslovena.

7. biblijska doktrina: Deljenje Reči

Ključni tekst: 2. Timotiju 3,14–17.

Središte proučavanja: Psalam 119,105; Luka 8,11; Marko 4,26–29; Jevrejima 4,12; Jevrejima 3,19; Jevrejima 4,1; Isaija 50,4.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Nadahnuti Božja reč sadrži životodavna načela. Kada se hristocentrična učenja Pisma prihvate verom, naš život se preobražava. Stvaralačka sila Božje reči osvetljava našu tamu. Menja nas. Isus je veliki Čudotvorac. On je Onaj koji menja život. Pošto je u središtu svih biblijskih učenja, apostol Pavle jasno navodi: „Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: Staro prođe, gle, sve novo postade.“ (2. Korinćanima 5,17) Isus dodaje: „Riječi koje vam Ja rekoh duh su i život su.“ (Jovan 6,63)

Biblija nije samo priručnik koji nam govori šta da činimo ili kako da izgradimo hrišćanski život. Ona je živa Božja reč koja preobražava naš život. U lekciji za ovu sedmicu istražićemo preobražavajuću silu Božje reči. Proučavaćemo simbole Reči, kao što su svetlost, malj, seme i hleb. Ove različite slike imaju jednu zajedničku stvar. One otkrivaju silu Božje reči koja menja naš život. Kada delite Božju reč sa ljudima u svojoj sferi uticaja, ona je poput svetlosti koja ih vodi kroz mračne doline života. Ona je poput ognja koji gori u njihovoj duši. Ona je poput malja koji razbija njihovo tvrdo srce. Ona je poput semena koje nečujno raste i donosi rod Duha u njihovom životu. Ona je poput hleba koji utoljuje njihovu duhovnu glad. U pouci za ovu sedmicu, otkrićemo preobražavajuću silu Božje reči.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Psalmista David objavljuje: „Riječ je Tvoja žižak nozi mojoj, i vidjelo stazi mojoj.“ (Psalam 119,105) On takođe dodaje da „Riječi Tvoje kad se jave, prosvjetljuju i urazumljuju proste“ (Psalam 119,130). Svetlost uvek obuhvata uklanjanje tame. Ukoliko ste noću na mračnoj neosvetljenoj stazi, lako možete skrenuti s puta. Ne bi bilo neobično spotaći se i pasti u duboku provaliju ukoliko nema svetla. Uz jaku svetlost baterijske lampe bilo bi drugačije. Božja reč osvetljava put Hristovih sledbenika. Vodi nas u dom. Isus je „videlo svetu“ (Jovan 8,12) koje rasvetljava našu tamu svojom Rečju. Kada delimo Božju reč sa drugima, ona rasteruje mrak kojim je sotona obavio njihov život i osvetljava njihovu stazu prema Božjem carstvu.

U tekstu Jeremija 23,29, Božja reč se poredi sa ognjem i maljem. Poredi se sa ognjem zato što spaljuje. Kada delimo Božju reč sa drugima, oganj Božje reči gori u njihovoj duši spaljujući greh. Božja reč je takođe poput malja. Može se činiti da je izraz „malj“ neobičan izraz za opisivanje Biblije. Maljem se zakucavaju određene stvari. Njime se, takođe, razbijaju predmeti. Malj Božje reči razbija tvrda srca u komade. Setite se dramatičnih promena koje su se dogodile u životu čoveka obuzetog zlim duhom, rimskog kapetana, razbojnika na krstu i mnoštvu drugih u Novom zavetu. Božja reč je udarala u njihova tvrda srca dok se nisu slomila pod maljem ljubavi.

U jednoj od češćih upotreba simbola u Pismu, Biblija se poredi sa „semenom“. U tekstu Luka 8,11. Isus kaže: „Sjeme je Riječ Božija.“ U malenom semenu postoji život. Kada se seme Božje reči posadi u tlo uma, ono u životu stvara obilnu žetvu. Isus je često koristio simbol semena da opiše rast svog carstva. Božja reč, rasejana poput semena širom sveta, doneće obilatu žetvu. „I govoraše im: takvo je carstvo Božije kao čovjek kad baci sjeme u zemlju, i spava i ustaje noću i danju; i sjeme niče i raste, da ne zna on.“ (Marko 4,26.27) Biblijski komentator Metju Henri, komentarišući ovaj tekst, daje sledeću pronicljivu izjavu. „Ono (seme) će se pojaviti – iako se čini da je izgubljeno i zakopano ispod grumena zemlje, ono će pronaći ili probiti svoj put. Seme bačeno u zemlju će iznići. Dozvolimo reči Hristovoj da zauzme mesto koje treba da zauzme u duši i ona će se pokazati, kao što mudrost odozgo deluje u dobrom razgovoru.“ (*Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*, 5. sveska, str. 383). Poenta Metjua Henrija je jasna. Može se činiti da je Božja reč zakopana negde u umu. Može se činiti da je pokrivena grumenima greha, ali ako se neguje, iznići će u novi život. Korenito će promeniti naše stavove, razgovore, navike i način života. Seme je životodavno.

Biblija takođe koristi izraz „hleb“ da opiše Božju reč. Isus je rekao: „Ja sam hleb života.“ (Jovan 6,35). On dodaje: „Ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božijih.“ (Matej 4,4)

Hleb je predstavljao život širom drevnog sveta i jednu od osnovnih namirnica na planeti. On je važan elemenat ishrane. Čovek može dugo da živi samo na hlebu i vodi. Koristeći ilustraciju hleba, Isus objavljuje da je On važan za život.

Nakon čuda hranjenja pet hiljada ljudi u svojoj poznatoj propovedi o hlebu života, Isus izjavljuje: „Koji jede Moje tijelo i pije Moju krv ima život vječni.“ (Jovan 6,54) Ovo izgleda kao veoma neobična izjava. O čemu je Isus uopšte govorio? Očigledno, nije govorio o doslovnom jedenju Njegovog tela i pijenju Njegove krvi. Kada se hranimo Njegovom rečju, Njegova učenja postaju deo našeg života. To je Jeremija mislio kada je radosno objavio: „Kad se nađoše riješi Tvoje, pojedoh ih, i riječ Tvoja bi mi radost i veselje srcu mojemu, jer je ime Tvoj prizvano na me, Gospode, Bože nad vojskama.“ (Jeremija 15,16)

Ne postoji ništa što može u toj meri da pruži zadovoljstvo kao otkriće istine o Isusu u svakom učenju Pisma. Ohrabrite svoj razred da dele uzvišene istine o Isusu i ohrabrujuća obećanja Njegove reči sa drugima u svom okruženju.

Ilustracija

Kada ljudi doživljavaju promene u svom životu, veća je verovatnoća da će se otvoriti za jevanđelje. Mogu se suočavati sa zdravstvenim izazovima, krizom na poslu, problemima u odnosima, ili nekim drugim životnim poteškoćama. Zamolite Boga da vam pomogne da imate osećaja za ljude oko sebe i da vam da mudrosti da procenite njihovu otvorenost za Božju reč.

Džen se upravo preselila u novi grad. Suprug joj je umro i ona se razočarala i počela gubiti veru. Na njena vrata stigla je dopisnica za proučavanje Biblije. Iako otprilike godinu dana pre nego što je dopisnica stigla nije bila zainteresovana za duboko proučavanje Božje reči, u tom trenutku prolazila je kroz promenu u svom životu i tražila je nešto više. Imala je skrivenu glad koja nije mogla biti zadovoljena površnom

verom. Odgovorila je tako što je poslala dopisnicu za proučavanje Biblije, proučavala je biblijske lekcije i danas se raduje istini Božje reči.

Dodatni komentar

Zadivljujuća stvar u vezi sa Božjom rečju je što sa sobom nosi silu da izvrši ono što objavljuje. Božja reč je živa reč. Druge knjige mogu biti nadahnjujuće, ali Biblija je nadahnuta i sadrži silu Darodavca života. Ona ne sadrži samo istinu; ona je istina u svojoj suštini. Žive istine Biblije ne objavljuju samo šta je istina; one izvršavaju ono što objavljuju u životu onih koji veruju (videti: Jevrejima 3,19; Jevrejima 4,12).

U Pismu, tekstovi kao što su: 2. Petrova 1,4; Jakov 1,21; Dela 20,32 uveravaju nas da kroz Božju reč „imate dijel u Božijoj prirodi“, da naše duše bivaju spasene kroz „usađenu riječ“ i da ćemo primiti „nasljedstvo među svima osvećenima“. Kada verom prihvatamo Božju reč kao živu Reč Hristovu, sve što nam je Isus obećao, postaje naše. Njegova reč je „korisna za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi“ (2. Timotiju 3,16).

Vaš primarni cilj kao učitelja u razredu jeste da sa članovima razreda podelite uzvišeno gledište o nadahnutoj Božjoj reči i da ih ohrabrite da dele obećanja i učenja Reči sa drugima. Naša uloga nije da obraćamo ljude. To je uloga Svetog Duha. Naša uloga je da delimo učenja Božje reči koja menjaju život i dozvolimo Svetom Duhu da duboko utisne ova učenja u život drugih.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Obećanja Božje reči su poput putničkih čekova. Ponekad kada ljudi idu na odmor u stranu zemlju i ne žele da rizikuju noseći gotovinu, oni kupe putničke čekove u banci. Ovi čekovi ne nose nikakav rizik. Ako izgubite jedan, ili ako je ukraden, banka ih nadoknadi. Kada kupite čekove, potpišete ih, a kada ih unovčite, ponovo ih potpišete. Božja obećanja su podržana svim Njegovim bogatstvima u slavi. Nebeska neiscrpna bogatstva nikada ne ponestaju. Najbolje od svega je što su njihova preimućstva već kupljena za nas na krstu. Sve što činimo jeste da prihvatimo Njegova obećanja verom, a i sama vera je dar koji nam se daje. Ove sedmice pozovite članove svog razreda da:

1. Nauče napamet pet sledećih obećanja Božje reči: 1. Jovanova 1,9; 1. Korinćanima 10,31, Filibljanima 4,13; Filibljanima 4,19; 1. Jovanova 5,17.18.
2. Da napišu svako obećanje na kartici i čitaju ih svakog dana.
3. Da zamole Boga da dovede nekog u njihov život da podele jedno od ovih obećanja sa njim. Neka se mole za duhovnu pronicljivost da prepoznaju da li Bog već radi na nečijem srcu.
4. Da budu spremni da sledeće sedmice u razredu podele kako ih je Bog upotrebio ove sedmice.

8. biblijska doktrina: Služenje po ugledu na Isusa

Ključni tekst: Matej 9,26.

Središte proučavanja: Matej 5,13.14; Filibljanima 2,15; Marko 12,34; Luka 15,2; Matej 9,23.24; Isaija 42,3; Matej 9,35; Matej 25,31–46.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Isusove reči izvršile su uticaj na život mnogih sa kojima je stupio u dodir zato što je Njegov nesebičan život bio u skladu sa Njegovim rečima. Njegova učenja izvršila su uticaj jer su Njegova dela ljubavi bila izdanak Njegovih učenja. Da Hristova dela nisu bila u skladu sa Njegovim rečima, imao bi mali uticaj na ljude oko sebe. Jedna stara izreka kaže: „Dela govore glasnije od reči.“ Ova izreka je svakako tačna kada je reč o hrišćanskom svedočenju.

Lekcija za ovu sedmicu naglašava važnost samopožrtvovane službe koja je potpuno usredsređena na druge, vršeći trajan uticaj u njihovom životu. Proučavaćemo o izlivanju ljubavi iz Isusovog srca kao Njegovom najuspešnijem sredstvu svedočenja.

Hiljadama godina ranije, u ogromnim nebeskim prostranstvima, Lucifer se pobunio protiv Boga. Tvrdio je da je Bog nepravičan, nepravedan i da nema ljubavi. Isusov život svedoči o Očevoj velikoj ljubavi. Svako čudo izlečenja otkriva Očevu ljubav. Svako oslobođenje osobe obuzete zlim duhom govori o Očevoj ljubavi. Svaki put kada Isus hrani gladne, teši žalosne, oprašta krivima, jača slabe, raskida lance greha ili podiže mrtve, On otkriva Očevu ljubav.

Ove sedmice istraživaćemo o tome kako naša crkva može da predstavi Hristovu ljubav u zajednici. Otkrićemo biblijska načela u Hristovom životu koja definišu ulogu crkve. Crkva je Hristovo telo, koja služi u Isusovo ime, otkrivajući Njegovu ljubav i ispunjavajući potrebe svuda.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Hristos nas poziva da se uključimo u svet, ne da se otuđimo od njega. Nismo pozvani da se izolujemo. Pozvani smo da obasjamo tamu svetlošću Hristove ljubavi. Svetlost pobeđuje tamu. Tama ne pobeđuje svetlost. Tamo gde vlada svetlost, ne može vladati tama. Apostol Pavle to izražava na divan način: „Jer Bog koji reče da iz tame zasvijetli Vidjelo, zasvijetli u srcima našima na svjetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista.“ (2. Korinćanima 4,6)

Da li ste shvatili značaj Pavlovog učenja? Svetlost Božje ljubavi izliva se iz našeg života i obasjava one koji su u tami, da možemo da otkrijemo istinu o Bogu, poznanje Njegovog karaktera punog ljubavi, svetu koji je u mraku.

Biblija takođe koristi sliku soli da prikaže ulogu hrišćanskog svedočenja u našem svetu. So neće mnogo doprineti ukusu hrane ukoliko ostane u slaniku. Samo kada se so meša sa hranom, može da je začini i sačuva. Hrišćani koji ostanu u udobnim prostorijama u svojim crkvama i malo stupaju u dodir sa svetom imaće malo prilika da vrše uticaj za Hrista.

Monaški pokret iz Srednjeg veka smatrao je da je svet zao. Monasi su verovali da je put ka svetosti napuštanje stvari ovoga sveta. Neki od njih su činili krajnje napore da bi izbegli kontakt sa svetom.

Ilustracija

Simeon Stolpnik

U svom pokušaju da dostigne svetost i odvoji se od sveta, Simeon Stolpnik (Stilit) boravio je 37 godina na vrhu niza stubova u malom gradu izvan Alepa u Siriji. Kao asketski monah, provodio je dane meditirajući, moleći se i razmišljajući o Bogu. Ljudi su se često okupljali oko stuba na kome je stajao. Posmatrali su ovog „svetog čoveka“ i ponekad tražili savet od njega. Njegova slava širila se okolnim područjem i mnogi drugi monasi ugledali su se na njegov način život. Osnovno pravilo ovih asketa bilo je da se unutrašnje jedinstvo sa Bogom postiže odvajanjem od sveta.

Pismo poziva svakoga od nas na molitvu, razmišljanje o Reči Božjoj i odvajanje od zla. Svrha provedenog vremena sa Hristom na „gori“ jeste da možemo da svedočimo „mnoštvu“. Monasi su često propuštali vitalan aspekt hrišćanske vere. Svetlost sija u tami. So začinjava hranu. Hrišćani su svetlost svetu i so Zemlji.

Isusova čuvena posrednička molitva iz teksta Jovan 17 to iznosi na sledeći način: „Ne molim Te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla.“ (Jovan 17,15) Neko je rekao da su hrišćani poput čamca u vodi. U redu je da se čamac nalazi u vodi ukoliko nema vode u čamcu. Hrišćani se nalaze u svetu da bi vršili uticaj za Hrista, ali kada je svet u hrišćanima, ispunjavajući njihovo vreme, pažnju, snagu, onda nešto nije u redu.

Isus je došao u grešan, pobunjenički svet da otkrije Božju ljubav i otkupi ljudski rod. Svaku osobu je posmatrao očima božanskog saosećanja. O rimskom kapetanu je rekao: „Ni u Izrailju takve vjere ne nađoh.“ (Matej 8,10) Iznenaduje što je ohrabrio jevrejskog književnika govoreći. „Nijesi daleko od Carstva Božijega.“ (Marko 12,34) Književnici su provodili svoj život proučavajući jevrejsku Toru. Iako su učenici možda želeli da raspravljaju sa ovim književnikom, Isus je u njemu video ono najbolje. Isus je svaku osobu video kao kandidata za Božje carstvo.

Prema proročanstvu proroka Isaije, Isus „trske stučene neće prelomiti“ ni „svještila koje se puši neće ugasiti“. Drugim rečima, Isus je nežno lečio ranjene ljude. On ih nije još dodatno osuđivao. Pomislite na oštre reči osude koje je Isus mogao uputiti ženi uhvaćenoj u preljubi ili ženi Samarjanki na studencu. Pomislite na ukor koji je mogao izgovoriti Simonu Petru nakon što Ga se odrekao ili na strogu kritiku koju je mogao uputiti razbojniku na krstu. Međutim, Isus nije ništa od ovoga učinio. Njegove reči su bile reči nade. Bile su reči blagodati, milosti i praštanja. Pavle nam daje sledeći savet: „Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.“ (Kološanima 4,6) Kao što Elen Vajt jasno kaže: „Samo ljubav može da probudi ljubav.“ (*Čežnja vekova*, str. 22. original) Ona zatim

dodaje: „Hristova divna ljubav omekšaće i potčiniti srca, dok samo ponavljanje učenja ne može ništa da postigne.“ (*Čežnja vekova*, str. 826. original) Kada se reči ispunjene ljubavlju ujedine sa pažljivim postupcima koji ispunjavaju praktične ljudske potrebe, neobraćena srca se menjaju.

Isusov metod evanđeoskog rada bio je da pronade potrebu i da je ispuni. Njegova sveobuhvatna trostruka služba sastojala se od propovedanja, poučavanja i isceljivanja, koji su preobražavali život. Jevanđelja otkrivaju da je Isus ispunjavao potrebe koje su ljudi „osećali“ kako bi mogao da dotakne njihove najdublje duhovne potrebe. Razmotrite Jevanđelje po Jovanu. U drugom poglavlju, na svadbenoj gozbi u Kani Galilejskoj, Isus ispunjava društvenu potrebu spasavajući domaćina od sramote. U tekstu Jovan 3 Isus ispunjava Nikodimovu najdublju glad srca za autentičnom verom. U 4. poglavlju Jevanđelja po Jovanu Isus se ophodi prema ženi Samarjanki dostojanstveno i sa poštovanjem, ispunjavajući njenu emocionalnu potrebu za samovrednovanjem. U tekstu Jovan 5, Isus ispunjava fizičke potrebe čudesnim isceljenjem bolesnog čoveka koji 38 godina beznadežno leži kraj bazena ispunjenog navodno lekovitim vodom. U 6. poglavlju Jevanđelja po Jovanu, kada Isus lomi hleb i hrani 5000 gladnih ljudi, mnoštvo želi da Ga proglaši za cara (Jovan 6,14.15).

Šta je Isusa učinilo toliko popularnim u tom trenutku Njegove službe? Svet nikada nije video nekog sa toliko nesebične ljubavi ko može da ispuni njihove fizičke, mentalne, emocionalne i duhovne potrebe. Upravo je u ovom 6. poglavlju Isus izgovorio tu snažnu propoved o hlebu života. Po prvi put su mnogi od Njegovih slušalaca shvatili da je pozivao na dublju duhovnu posvećenost – posvećenost na koju mnogi od njih nisu bili spremni; pa su otišli (Jovan 6,6).

Isus nije došao samo da ispuni potrebe koje ljudi „osećaju“ radi dobrih odnosa s javnošću u prilog hrišćanskoj crkvi. Njegova misija bila je mnogo više od filantropske organizacije. Svrha Isusovog života bila je „da nađe i spase što je izgubljeno“ (Luka 19,10). Nakon što je iscelio mnoštvo ljudi u Subotu uveče, Isus se probudio rano sledećeg jutra, tražeći Oca u molitvi. Iako je bilo još bolesnih ljudi kojima je bilo potrebno izlečenje, Isus je rekao: „Hajdemo u obližnja sela i gradove da i tamo propovijedam, jer sam Ja za to došao.“ (Marko 1,38) Za Isusa nema ničeg važnijeg od spasavanja izgubljenih. Isus nije lečio ljude samo da bi se zdraviji mogli vratiti životu greha. Isus nije izbavljao od bolesti da bi pojedinci imali više energije da žive životom sebičnog udovoljavanja sebi. On je oslobađao od fizičke patnje da bi otkrio Očevu ljubav i pružio opipljiv dokaz svoje sposobnosti da izleči srca. Sva Isusova fizička čuda služila su da prikažu Njegovu božansku silu da oslobodi iz ropstva greha.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Provedite nekoliko minuta razmišljajući o nekome u svojoj sferi uticaja ko ima očiglednu duhovnu potrebu. Možda je u pitanju samohrana majka kojoj je potreban odmor od obaveza oko dece. Šta možete da učinite da joj omogućite slobodno veče? Kako se možete sprijateljiti? Možete li je pozvati u svoj dom na obrok? Možda da joj ponudite da promenite ulje u njenom automobilu?

Možda preko puta ulice živi penzioner čija je supruga nedavno preminula. Usamljen je i potreban mu je prijatelj. Šta na praktičan način možete učiniti za njega? Ili se možda mladi par upravo doselio u stan do vašeg ili u kuću preko puta? Kako im možete pomoći da se bolje upoznaju sa zajednicom? Kakve su njihove potrebe, s obzirom da su novi u kraju?

Razmislite o ljudima u vašoj zajednici kojima su potrebne bolje zdravstvene navike i koji i sami žele da ih usvoje. Možda je u pitanju želja da prestanu da puše, usvoje zdraviji način ishrane, izgube kilažu, smanje stres, više vežbaju ili imaju bolji način života. Kako naša crkva može da razvije trajan, sveobuhvatni zdravstveni misijski rad u zajednici?

A šta ako je zajednica u siromašnom području u kome ljudi treba da nauče da čitaju, razviju osnovne kompjuterske veštine, nabave namirnice ili druge životne potrepštine?

Ako želimo da hodamo Isusovim stopama, razmislimo o konkretnim načinima na koje možemo ispuniti potrebe zajednice u Isusovo ime puno ljubavi.

9. biblijska doktrina: Izgrađivanje stava koji osvaja

Ključni tekst: Efescima 4,32.

Središte proučavanja: Jovan 4,27–30; 2. Solunjanima 1,1–4; Rimljanima 15,7; 1. Petrova 3,15.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Naš stav prema drugima često određuje njihovu reakciju prema nama. Da li ste ikada zapazili da kada se nekome nasmešite, te osobe često uzvrate osmehom? Da li ste takođe zapazili da kada uzvratite neočekivanim komplimentom, drugi ljudi obično reaguju pozitivno?

Isus je razumeo ovu činjenicu ljudske prirode. Jevanđelje po Jovanu kaže da Isus „bješe Vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet“ (Jovan 1,9). U dubini našeg bića nalazi se čežnja za večnom istinom. Unutar nas postoji ta bolna praznina za svrhom i smislom. Bog je u svaku osobu usadio čežnju da Ga upozna. Kada pristupamo ljudima sa saznanjem da, bilo da oni to znaju ili ne, postoji skrivena glad u njihovoj duši da upoznaju Boga, pristupićemo im drugačije nego ukoliko smatramo da nisu zainteresovani za duhovna pitanja.

U subotnoškolskoj lekciji za ovu sedmicu proučavaćemo o tome kako je Isus verovao u ljude. Istražićemo Njegov stav čak i prema onima koji su, kako se činilo, bili najmanje zainteresovani za Njegovu poruku. Razmotrićemo kako je prišao ženi Samarjanki, jevrejskom književniku, rimskom vojniku, Hananejki koja mu je uputila molbu i ženi čiji je ugled bio ozbiljno ukaljan. U svakom slučaju, Isus je gledao na ono najbolje u njima. Predstavljao je istinu, ali uvek sa ljubavlju. Temelj Njegove poruke bilo je prihvatanje, praštanje, blagodat i nada u novi život. Isus nikada nije umanjivao vrednost istine, ali uvek je prikazivao istinu na spasonosni način. U pouci za ovu sedmicu, otkrićemo kako danas da primenimo Isusove metode u svom svedočenju.

DRUGI DEO: KOMENTAR

U prethodnoj lekciji razgovarali smo o ženi Samarjanki na studencu. Postoji jedan aspekt Isusovog razgovora sa ženom koji je suštinski za naše razumevanje Isusovih načela u širenju vere koji nismo prethodno ispitali. Veoma je važno da shvatimo ovaj aspekt Isusove komunikacije sa ženom. Kada se razgovor između njih dvoje nastavio, žena je rekla Isusu: „Gospode, vidim da si Ti prorok. Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mjesto gdje se treba moliti.“ (Jovan 4,19.20). To je bilo presudno pitanje između Jevreja i Samarjana. Bilo je povezano sa bogoslužjenjem i Božjim prisustvom. Gora Gerizim postala je glavna tačka razdvajanja između ova dva naroda. Jedan od jevrejskih mudraca postavio je sledeće pitanje, a zatim dao i odgovor: „U kom trenutku Samarjani mogu biti prihvaćeni u judaizam? Kada odbace svoje verovanje u goru Garizim.“ Isus je veoma lako mogao da uđe u teološku raspravu sa ovom ženom o autentičnom bogoslužjenju, ali On je prešao preko njenog intelektualnog pitanja i ispunio potrebe njenog srca. Njena potreba nije bila da dobije odgovore na sva

verska pitanja. Njena potreba je bila da pronađe prihvatanje, oprostaj i novi život koji jedino Isus može podariti. Kao rezultat obraćenja ove jedne žene, na celu Samariju izvršen je uticaj.

Isus je dva dana ostao u tom naizgled nedostupnom mestu sa tim naizgled nepristupačnim ljudima. Rezultati su bili izvanredni. U Jevanđelju po Jovanu je rečeno: „I iz grada onoga mnogi od Samarjana vjerovali su za besjedu žene koja svjedočava.“ (Jovan 4,39) Jovan zatim dodaje: „I mnogo ih više vjerovalo za Njegovu besjedu.“ (Jovan 4,41) Ovo je bio samo početak duhovne žetve na mestu na kome se činilo da je tlo neplodno. Samarija je bila zrela za jevanđelje, i kada je, nekoliko godina kasnije, Filip propovedao, izveštaj beleži da Samarija „primi riječ Božiju“ (Dela 8,14).

Šta bi se dogodilo da je Isus ušao u versku raspravu sa ženom Samarjankom? Pretpostavimo da su proveli vreme u žustroj debati o mestu bogoslužjenja? Isus se nije obazirao na njene komentare radi njenih potreba. Uspešni svedoci za Boga imaju prijatan karakter i stav koji osvaja. Oni u drugima vide ono najbolje.

Razmotrite Hristov uticaj na ženu Hananejku. Hananejci su bili idolopoklonički narod, koji se često preko svojih kućnih bogova usredsređivao na obožavanje mrtvih. Takođe su obožavali neznabožačka božanstva, Vala, Ela, Ašeru i Astarotu. Ovi takozvani kultovi plodnosti bili su bogovi i boginje vegetacije i žetve. Ljudi su često prinosili darove u vidu žitarica i voća da bi stekli njihovu naklonost. Mnogi skolari veruju da su hananejski verski obredi, ponekad, obuhvatali ljudske žrtve, posebno dečije žrtve.

Ako bi ikoga Jevrejin smatrao odbačenim od Boga, nedodirljivim i neosvojivim, bila bi to žena Hananejka. Isusov pristup ovoj ženi je i vrlo vešt i nekonvencionalan. U svojoj božanskoj mudrosti, vođen Svetim Duhom, On je doseže na način koji se čini gotovo suprotan Njegovoj samoj prirodi. Ona iskreno moli Spasitelja da ima milosti prema njoj i da oslobodi njenu ćerku od demona (Matej 15,22). Kako Isus odgovara na ovu iskrenu molbu? Iznenadujuće, ćutanjem. Čini se da je ignoriše (Matej 15,23). Njegovi učenici Ga mole da joj kaže da ode, ali ona istrajava u svom moljenju Isusa za pomoć. On tada daje ovu zapanjujuću izjavu: „Ja sam poslan samo k izgubljenijem ovcama doma Izrailjeva.“ (Matej 15,24) To izgleda kao diskriminacija. Čini se kao da je Isus došao samo zbog izabrane nekolicine. Očajna žena ne prihvata „ne“ kao odgovor. Ona moli: „Gospode, pomози mi!“ (Matej 15,25) Čini se da je Isus potpuno odbacuje kada kaže: „Nije dobro uzeti od djece hljeb i baciti psima.“ (Matej 15,26) Ona uporno nastavlja svoju molbu, govoreći: „Ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovijeh gospodara“ (Matej 15,27).

Isus je imao božansku strategiju u svakom od svojih odgovora. On ju je neprestano privlačio dubljoj veri, otkrivajući svojim učenicima potrebu da uvide dubinu vere u nekome koga bi odbacili. Hristos je jasno rekao ženi u prisustvu učenika: „O, ženo, velika je vjera tvoja; neka ti bude kako hoćeš. I ozdravi kći njezina od onoga časa.“ (Matej 15,28) Izuzetno je to što je Isus video ono što drugi nisu videli. On je video veliku veru u ovoj ženi Hananejki. Uspešni svedoci za Hrista zapažaju začetak vere u srcu ljudi na neočekivanim mestima.

Isus se slagao sa ljudima gde je mogao, prihvatao ih tamo gde su se nalazili, i utvrđivao ih kada je mogao. Razvio je brižne odnose sa drugima, i upravo je u kontekstu ovih odnosa On zasadio seme vere i podelio božanske istine.

Osnova sveg prihvatanja je jevanđelje. Hristos nas je prihvatio, tako da mi možemo prihvatiti druge. Možemo oprostiti drugima jer je Hristos nama oprostio. Možemo pokazati milost prema drugima jer je Hristos pokazao milost prema nama. Hristos u nama vidi samo najbolje, tako da mi možemo videti najbolje u drugima. Apostol Pavle to najbolje kaže: „Zato primajte jedan drugoga kao što i Hristos primi vas na slavu Božiju.“ (Rimljanima 15,7) Na drugom mestu Pavle kaže: „A budite jedan drugome blagi, milostivi, praštajući jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama.“ (Efescima 4,32)

Ilustracija

Zakon ljubaznosti osvaja srca. Sažaljivost, prihvatanje i opraštanje otvaraju um za jevanđelje. Ophođenje prema drugima na način na koji se Hristos ophodio prema nama unosi razliku u naše svedočenje. Pre određenog vremena jedna siromašna žena besciljno je lutala ulicom jedne hladne zimske noći. Kada je prošla kraj Hrišćanske adventističke crkve, zapazila je da je svetlo upaljeno. Uznemireno je ušla u hol nemajući predstavu šta da očekuje. Život joj je bio izuzetno težak. Nedavno je doživela nekoliko traumatičnih iskustava.

U toku je bio čas kuvanja zdrave hrane. Pronašla je mesto u dnu prostorije i sela skinuvši vunenu kapu s glave i zamotavši je u džep zimskog kaputa. Sigurno je izgledala čudno među ostalim, uglađenijim ženama koje su pohađale kurs te večeri. Na sreću, neke od njih su joj prišle. Učinile su da se oseća dobrodošlo. Činilo se da ne obraćaju pažnju na njeno siromaštvo i da zapažaju njenu iskrenost. Čak su zanemarile i činjenicu da je preturala po kanti za otpatke tražeći hranu nakon održanog časa. Malo toga su joj rekle ali su pokušale da ispune neke njene potrebe. Nastavila je da pohađa kurs. Prijateljske veze su se razvile između pojedinih žena i ove nesrećne žene. Kako su sedmice prolazile, pod utiskom njihove ljubaznosti, ljubavi i prihvatanja, počela je da posećuje crkvu svake sedmice, a zatim i da proučava Bibliju.

Ispod površine krila se inteligentna i talentovana žena. Kao dete, išla je na časove klavira i postala je prilično vešta pijanistkinja. U naredne dve godine, postala je aktivni član crkve i jedan od organista. Kada vidimo ljude ne onakvima kakvi su, već kakvi mogu da postanu, to unosi svu promenu. Isus je imao stav koji osvaja, a takav stav možemo imati i mi.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Predstavljanje istine u ljubavi

Prijateljstvo otvara vrata srca, ali obično ne zadobija ljude za Hrista bez usmerenog svedočenja. Pozitivni odnosi stvaraju poverenje, ali sami po sebi ne osvajaju ljude ukoliko nisu hristocentrični. Isus je „Put, Istina i Život“ (Jovan 14,6). Svako biblijsko učenje otkriva istinu o Isusu da mi kroz Njegovu silu možemo živeti Njegovim životom. Apostol Pavle nas poučava da govorimo „istinu u ljubavi“ (Efescima 4,15).

Podstaknite razred da razgovara o sledećim mogućim događajima:

1. Beskućnik boravi na crkvenom parkingu. Tamo je već tri noći. Na koje odgovarajuće načine se možete odnositi prema njemu, a koji načini nisu toliko prihvatljivi? Kako možete pružiti pomoć, a da pritom parking ne pretvorite u šatorsko naselje za beskućnike i negativno utičete na susedstvo?

2. Poslovni saradnik, katolik, upravo je izgubio suprugu nakon duge borbe sa rakom. On se brine da njegova supruga možda pati u čistilištu. Kako možete izneti istinu o stanju mrtvih na utešan način, s ljubavlju, ne uvredivši ga?

3. Mladi par koji dobro poznajete, koji nisu adventistički hrišćani, izgubili su dvanaestogodišnjeg sina u saobraćajnoj nesreći. Kako im možete pružiti nadu u Hristov povratak a da smrt njihovog sina ne učinite trivijalnom.

Slede načela razvoja stava koji osvaja:

1. Zamolite Isusa da vam utisne u um da svi ljudi imaju duhovne čežnje i da mogu biti pridobijeni za Hrista.
2. Nastojte da razvijete pozitivne, hristocentrične odnose sa ljudima u svojoj sferi uticaja.
3. Molite se za prilike da delite božansku istinu.
4. Predstavite biblijske istine u kontekstu prijateljstava ispunjenih ljubavlju.

10. biblijska doktrina: Uzbudljiv način da se uključimo

Ključni tekst: 1. Mojsijeva 1,1–3.

Središte proučavanja: 1. Korinćanima 12,12–25; Dela 2,41–47; Dela 6,3–7; Dela 12,5.12–18; Dela 16,9.10; Dela 16,14.15.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

U nekim delovima sveta male grupe čine osnovu duhovnog staranja i misionkog rada u crkvi. U drugim delovima sveta, malih grupa u lokalnim zajednicama ima malo, ako ih uopšte i ima. Male grupe se u Pismu opisuju na različite načine. Iako su opisane u 2. Mojsijevoj kao deo Mojsijevog organizacionog plana za Izrailj, one su u središtu pažnje kad je reč o svedočenju u Novom zavetu kako u Isusovoj službi tako i u službi crkve iz prvog veka.

Male grupe vrše mnogostruke funkcije u Bibliji, i nisu sve organizovane na isti način. Postoje razne vrste grupa. Neke grupe prvenstveno neguju duhovnost, naglašavajući molitvu i proučavanje Biblije. Druge grupe su više usredsređene na svedočenje i misionki rad, dok druge brinu o hrišćanskom zajedništvu i rešavanju problema. Najčešća karakteristika grupa u Pismu jeste da spajaju molitvu, proučavanje Biblije, zajedništvo i svedočenje. Uspešne, održive male grupe moraju da imaju sva ova četiri elementa.

Male grupe koje ne uspeju da se usredsrede na misiju često ne opstaju dugo. Male grupe čiji je fokus samo misionstvo i koje malo ili nimalo posvećuju vreme molitvi, proučavanju Biblije i zajedništvu često „sagore“ svoje članove neprekidnim aktivnostima. U pouci za ovu sedmicu, nakratko ćemo se osvrnuti na starozavetne male grupe, ali ćemo većinu vremena provesti u pažljivom razmatranju Isusove službe u malim grupama i dinamičnim, raznolikim grupama u Delima apostolskim.

DRUGI DEO: KOMENTAR

U prvom stihu u Bibliji: „U početku stvori Bog nebo i Zemlju“ (1. Mojsijeva 1,1), reč za Boga koristi se u množini. To je jevrejska imenica *Elohim*. U toku hrišćanske istorije, proučavaoci su u ovom stihu videli pojam Božanstva, odnosno Oca, Sina i Svetog Duha.

Ovaj pojam još je jasniji u tekstu 1. Mojsijeva 1,26: „Da načinimo čovjeka po svojem obličju kao što smo Mi.“ (1. Mojsijeva 1,26) Ovde se ime za Boga dato u množini (*Elohim*) kombinuje sa zamenicom u množini „Mi“ da se još jednom ukaže na pluralitet Božanstva. Prvo poglavlje 1. Mojsijeve, zajedno sa daljim otkrivenjem u Pismu, pruža čvrst dokaz da su Otac, Sin i Sveti Duh, kao tri odvojena večna bića, koegzistirali u maloj grupi nedeljivog jedinstva i delovali zajedno u različitim ulogama prilikom stvaranja sveta i univerzuma. (Videti: 1. Mojsijeva 1,1.2; Efescima 3,9; Jevrejima 1,1–3, Kološanima 1,13–17)

Biblija uči da Bog nije postojao sam. Otac, Sin i Sveti Duh postojali su zajedno od večnih vremena u bliskoj zajednici i obilnoj međusobnoj ljubavi. Ljubav koja se odražavala u odnosu članova Božanstva i njihova zajednička saradnja u stvaranju i otkupljenju su primer za sve male grupe danas.

Mi vidimo ovu istinu oblikovanu u Novom zavetu, naročito u službi Isusa i Njegovih učenika. Tekst Luka 6,13. beleži da je Isus izabrao dvanaest učenika između velikog broja svojih sledbenika. Pre izbora, On „provede svu noć na molitvi“ (Luka 6,12). Kada je Sveti Duh delovao na Njega, izabrao je 12 učenika da postanu deo Njegove male grupe. Unutar te male grupe, uži krug, u kome su bili Petar, Jakov i Jovan, imao je najbliži kontakt sa Njim. Isus se molio sa svojim učenicima i za njih. Delio je Božju reč sa njima. Često su imali zajedničke obroke, razvijali trajne veze prijateljstva, delili međusobno svoja životna iskustva i učestvovali zajedno u Hristovoj misiji.

Iako su bili ljudi raznolikog porekla, različitih ličnosti, drugačijih temperamenata i nejednakih shvatanja, Isus je nakon vaskrsenja mogao da ih sjedini jedinstvenim ciljem da pridobiju svet za Hrista. Zajedno su bili jači nego što bi bili da su razdvojeni. U jedinstvu je snaga, a u podeli slabost. Kada se vernici organizuju u male grupe, ujedinjeni u misiji, u kojoj svaki član shvata svoju ulogu u telu Hristovom, crkva će imati moćnog svedoka u svetu.

Razmotrimo neke primere službe malih grupa u Delima apostolskim. Tekst Dela 2 beleži da se 3000 ljudi krstilo na dan Pedesetnice. Kako se o tim prvim hrišćanima staralo nakon obraćenja? Šta je Hrišćansku crkvu činilo snažnom? Izveštaj kaže: „I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.“ (Dela 2,42) Ovaj tekst je izuzetno poučan. O novim obraćenicima se staralo u malim grupama kroz molitvu, zajedništvo i obnavljanje njihove vere proučavanjem Biblije. Njihovi životi bili su ispunjeni „radošću“ i „hvalom“. Zajednica oko njih bila je dirnuta svedočanstvom njihovih reči i njihovog života. Ovo svedočenje bilo je toliko snažno da „Gospod svaki dan umnožavaše društvo onijeh koji se spasavahu“ (Dela 2,47). Ujedinjena crkva, organizovana za službu, moćan je svedok u zajednici.

U 1. Korinćanima 12, apostol Pavle koristi sliku tela Hristovog da opiše organizacionu strukturu crkve. Svaki vernik davao je dragocen doprinos telu. Kada pomislimo na ljudsko telo, prepoznamo da su različiti udovi ili delovi tela organizovani u sisteme. Nijedan ud tela ne funkcioniše nezavisno. Ljudsko telo je sačinjeno od 11 sistema bitnih za uspešno funkcionisanje čitavog tela. Na primer, probavni sistem, krvni sistem, nervni sistem i respiratorni sistem.

Prikažite respiratorni sistem kao malu grupu sa različitim udovima koji prenose kiseonik do ćelija, uključujući nos, usta, grkljan, dušnik i bronhije. Respiratorni sistem donosi život kroz svoje vazdušne kanale čitavom telu. Da li počinjete da shvatate zašto je Sveti Duh nadahnuo apostola Pavla da koristi telo kao prikaz crkve?

On kaže: „A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom.“ (1. Korinćanima 12,27) Vernici organizovni u male grupe, od kojih svako doprinosi celini svojim ličnim darovima, stvaraju zdravu sredinu u kojoj članovi rastu duhovno i crkva brojičano. Kada razmišljamo o ljudskom telu, svaki ud ima svoju funkciju. Nema besposlenih posmatrača. Svaki ud tela vrši određenu ulogu. Tekst 1. Korinćanima 12,20–22. ovu pojedinost čini naročito jasnom: „Sad su pak mnogi udi, a jedno tijelo. Ali oko ne može reći ruci: Ne

trebaš mi; ili opet glava nogama: ne trebate mi. Nego još koji se udi tijela čine da su najslabiji najpotrebniji su.“

Svaki član crkve je od suštinskog značaja. Svaki vernik je obdaren za službu unutar tela. Male grupe postaju sredstvo koje Bog koristi da usmeri svedočenje svakog člana na dobro čitavog tela. Ove međusobno povezane grupe, sa različitim ulogama i odgovornostima, pružaju temelj za zdravu crkvu. Učešće u malim grupama neguje hrišćansku posvećenost, dužnost i odgovornost. Hrišćanstvo nije delo koje obavljamo sami. Mi smo hrišćani koji borave u zajednici i daju doprinos koristeći svoje darove u zajednici i za zajednicu.

Slede neki praktični primeri iz Dela apostolskih. U tekstu Dela 6, javlja se problem u crkvi u vezi sa podelom hrane među siromašnim udovicama. Pojedinci su „gundali“ da su grčke udovice zanemarene prilikom svakodnevne raspodele hrane. Ovo pitanje moglo je postati toliko razdorno da je moglo dovesti do podele crkve. Kako je problem bio rešen? Mala grupa đakona bila je osnovana da ispuni potrebe tela, teži njegovom dobru i dođe do rešenja. Kao rezultat ujedinjene darovitosti ovih pobožnih ljudi, problem je bio rešen. Sledi još jedan primer uspešnog delovanja male grupe u Delima apostolskim. U tekstu Dela 12 Irod je zatočio Petra. Činilo se da je Petrova sudbina zapečaćena. Crkva je osnovala malu molitvenu grupu u jednom domu. Članovi su iskreno tražili Boga. Petar je na čudesan način bio oslobođen. Male grupe posvećenih vernika koji se mole unose večne promene.

U Delima 16, apostol Pavle organizovao je evanđeoski zdravstveno-misionski tim, koga su činili Luka i Pavlov mladi štićenik Timotije, da evangeliziraju u Grčkoj. Crkve osnovane u Filibi, Solunu i Korintu svedoče o uspešnosti njihovog rada. Reč je o tri vrste malih grupa – grupa iz Dela 6 koja je prvenstveno radila u crkvi, molitvena grupa iz Dela 12 i evanđeoska grupa iz Dela 16.

Jedna od stvari u vezi sa kojom moramo biti izuzetno pažljivi u organizaciji malih grupa jeste razmišljanje da svaka grupa mora biti ista. U Novom zavetu postojale su različite grupe, koje su ispunjavale različite potrebe i vršile različite službe za sveopšte dobro.

Svaka grupa bila je uključena u molitvu, zajedništvo, proučavanje Reči i služenje; ali forma, struktura i služba grupa je varirala na osnovu darova članova. Neke grupe bile se prevashodno grupe koje su se starale o drugima i koje su delovale unutar Hristovog tela, dok su druge grupe bile prvenstveno misionске grupe usredsređene na zadobijanje izgubljenih ljudi za Hrista.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Pored našeg ličnog svedočenja za Hrista, male grupe pružaju priliku da se sjedinjeni darovi svakog vernika iskoriste u najvećoj mogućoj meri. Nisu svi pozvani da čine iste stvari, ali svi su pozvani da koriste darove koje im je Bog dao. Male grupe predstavljaju jedan od uzbudljivih načina da se uključimo u crkveni život. Sledi nekoliko različitih vrsta malih grupa koje možete predstaviti svom razredu:

1. Subotnoškolske grupe koje deluju: Subotnoškolski razredi za odrasle sastaju se radi molitve, zajedništva, zajedničkih obroka, proučavanja reči i planova za misionске aktivnosti. U nekim delovima sveta, ove subotnoškolske grupe koje deluju su sam temelj rasta crkve.

2. Grupe uključene u službu: Male grupe od 6 do 12 vernika sa sličnim darovima i interesovanjima ujediniju se da izvrše poseban zadatak u službi. Kao primer možemo navesti zdravstveni misionarski rad u vidu škola kuvanja, seminara za upravljanje stresom, seminara o načinu života itd. Drugi primeri su: služba za porodičan život, služba za mlade, služba za proučavanje Biblije ili služba za literaturu u kojima Sveti Duh vodi članove sa sličnim interesovanjem da osnuju malu grupu i iskoriste svoje darove kako bi pridobili zajednicu.

3. Grupe koje se staraju o drugima: To su male grupe od 6 do 12 članova crkve čiji je primarni cilj da se staraju o vernicima i jačaju njihovu veru. Ove grupe često se sastaju u domovima u razdoblju od 3 do 6 meseci da bi međusobno podelili radosti i tuge, borbe i pobjede, da bi se molili, delili i proučavali Reč, i održavali zajedništvo.

Slede tri praktične mogućnosti kako da postanete aktivnije uključeni u radu za Hrista:

1. Da li ste ikada razmišljali o tome da u svom domu osnujete malu grupu koja se stara o drugima?
2. Da li postoji grupa koja je uključena u službu čiji član želite da postanete jer vas je Sveti Duh podstakao na to?
3. Šta mislite o tome da vaš subotnoškolski razred postane subotnoškolska grupa koja deluje i koja se sastaje jednom mesečno radi molitve, zajedništva, proučavanja Reči i planiranja misionarskih aktivnosti za Subotnu školu?

U novozavetnoj hrišćanskoj crkvi nije bilo posmatrača: dakle, uključimo se. Rašćemo u Hristu i drugi će biti blagosloveni kada u okviru male grupe koristimo svoje darove u službi.

11. biblijska doktrina: Širenje vesti o Isusu

Ključni tekst: 1. Jovanova 5,11–13.

Središte proučavanja: 1. Jovanova 5,1–3; Efescima 2,1–8; Marko 5,15–19; Jevrejima 10,19–22.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Sila novozavetnog svedočenja je sila ličnog svedočanstva. Vernici iz prvog veka iz iskustva su širili vest o Hristu koga su poznavali. Prividni hrišćani, ako postoji takav izraz, nikada neće promeniti svet. Kada Hristos boravi u našem srcu kroz delovanje Svetog Duha, naš život se menja.

Svedočenje je težak zadatak ukoliko je samo dužnost ili verska obaveza. Ono predstavlja radost ako izvire iz srca ispunjenog ljubavlju prema Hristu koji nas je otkupio. Kada smo zaljubljeni, uživamo da pričamo o toj osobi koju volimo. Ono što je tačno kad je ljudska ljubav u pitanju, sigurno je tačno i kada je reč o božanskoj ljubavi. Sila novozavetnog svedočenja bila je upravo to – vernici su spontano širili vest o Hristu koga vole. Svedočenje nije bilo legalistički zahtev, već odgovor srca na Hristovu žrtvu na krstu.

U pouci za ovu sedmicu, ponovo ćemo otkriti koliko su snažna naša lična svedočanstva u pridobijanju drugih za Hrista. Preobražavajuća sila našeg ličnog svedočanstva ne zasniva se na tome koliko smo loši nekada bili ili koliko smo sada dobri. Tiče se Hrista koji je došao na ovaj svet proklet grehom da izvrši spasonosnu misiju ljubavi kako bi nas otkupio. Sa sigurnošću možemo da svedočimo, ne zbog toga ko smo, već zbog toga ko je On.

DRUGI DEO: KOMENTAR

U Efescima 2, apostol Pavle opisuje promenu koja se događa kada osoba prihvati Hrista. On izjavljuje da „nekad hodiste po vijeku ovoga svijeta“ (Efescima 2,2). „Mi svi življemo negda po željama tijela svojega, čineći volju tijela i pomisli, i bijasmo rođena djeca gnjeva“ (Efescima 2,3). Izraz „deca gnjeva“ jednostavno znači da smo, po svojoj prirodi, grešnici koji zaslužuju Božji sud ili gnev. Prorok Jeremija kaže da „srce je prijeverno više svega i opako“ (Jeremija 17,9). Isaija dodaje da je čak i naša takozvana pravda kao „nečista haljina“ (Isaija 64,6). Razlog zašto je naša pravda opisana kao prljava haljina je zato što potiče iz srca ukaljanog grehom. Bez Hrista, mi smo beznadežno izgubljeni, u ropstvu svoje grešne prirode.

Pavle nastavlja svoju diskusiju o planu spasenja izjavljujući da nas „Bog, koji je bogat u milosti... oživlje s Hristom... i s Njim vaskrse i posadi na nebesima“ (Efescima 2,4–6). Spasio nas je svojom blagodaću, ne zbog naših pravednih dela (Efescima 2,8). Sve je rezultat blagodati. Svojom blagodaću On nas oslobađa krivice greha i izbavlja nas iz ruku greha. Svojom blagodaću spasava nas od kazne za greh i oslobađa od sile greha. Spasenje blagodaću oslobađa nas od osude greha i ropstva ili vladavine greha. Mi koji smo nekada bili mrtvi u prestupima i gresima, sada smo živi u Hristu. Izraz koji se u Efescima 2,5. koristi za „oživlje“ znači ponovno rođenje. U Hristu, kao da smo ponovno rođeni, kao da počinjemo iznova sa novim identitetom u Hristu, novim početkom u Hristu, novom silom u Hristu. Sa ovim novim hodom u Hristu,

mi smo „Njegovo djelo, sazdani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo“ (Efescima 2,10). Grčka reč za „djelo“ je *poiema*. Od nje potiče reč „poema“. Kada nas Hristos ponovo stvara na slavu svoga imena, On piše poemu našeg života kroz dobra dela koja nas Sveti Duh osposobljava da činimo pred celim univerzumom.

Blagodat za sve

Sledi neverovatno dobra vest. Božja blagodat nije dostupna samo izabranoj nekolicini. Apostol Pavle jasno kaže da je besplatno data svima. On tvrdi: „A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom. Jer je On mir naš, koji oboje sastavi ujedno, i razvali plot koji je rastavljao.“ (Efescima 2,13.14) Izraz „plot koji je rastavljao“ je značajan. Jevreji nisu dopuštali nejevrejima da uđu u jevrejski hram. Tamo se nalazio kameni zid visok oko 1,5 metar sa 13 velikih kamenih ploča ispisanih i na grčkom i na latinskom, upozoravajući neznabošce ili strance da ukoliko stupe izvan ovog spoljašnjeg hramskog ograđenog prostora, to čine rizikujući svoj život.

Jevrejski historičar Josif Flavije jasno govori o ovoj opomeni. „Postavljena je pregrada načinjena od kamena... Njena konstrukcija bila je veoma elegantna; na njoj su stajali stubovi, na podjednakoj međusobnoj udaljenosti, objavljujući zakon čistote, grčkim i rimskim slovima, da 'nijedan stranac ne sme da uđe u Svetilište'.“ (*Archeological Bible* [Grand Rapids, MI: Zondervan Publishers, 2005], str. 1917, navod iz Josifovog dela [Wars 5.5.2]). Neznabošci nisu imali pristup Božjem prisustvu u jevrejskom Svetilištu. Hristos je sve to promenio. Njegova blagodat omogućava direktan pristup Ocu. Svi koji verom primaju spasenje koje On tako besplatno nudi ući će u Njegovo večno carstvo.

Jevanđelje je namenjeno svima. Spasenje je namenjeno svima. Opraštanje, milost i blagodat namenjeni su svima. Novozavetni vernici shvatili su čudo Njegove blagodati i nisu mogli da čute. Razumeli su sigurnost večnog života u Hristu. Smisao njihovog života bio je da prenesu vest o Njegovoj obilnoj blagodati. Kada mi shvatimo značaj Njegove blagodati, i naš smisao života biće da prenesemo tu vest.

Blagodat nas menja

Blagodat nas menja. Jakov i Jovan, ponekad poznati kao „sinovi groma“, bili su preobraženi blagodaću. Nikoga ne nazivate „sinom groma“ zato što ima blagu, pasivnu, smirenu narav. Jakov i Jovan bili su energični i lako su mogli postati nagli i nestrpljivi. Imali su izražen takmičarski duh i tražili su položaje u Hristovom novom carstvu. Hristova požrtvovana ljubav promenila je samu suštinu njihovog bića. Jakov je na kraju umro kao mučenik, a Jovan, koji je doživeo devedesete godine, nikada se nije umorio govoreći o ljubavi koja je promenila njegov život. Jedan pisac je rekao: „Jovan je pisao perom umočenim u ljubav.“ Jovan je bio promenjen ljubavlju i morao je da prenese tu vest. Apostol Pavle dodaje: „Jer ljubav Božija nagoni nas.“ (2. Korinćanima 5,14) Drugim rečima, Hristova ljubav nas podstiče, motiviše i nagoni da objavimo vest spasenja.

Elen Vajt to kaže na sledeći način: „Ljubav je nebeska osobina. Prirodno srce je ne može iznedriti. Ova nebeska biljka cveta samo tamo gde je Hristos vrhovni vladar. U životu u kome postoji ljubav, vlada sila i istina. Ljubav čini dobro, i ništa drugo do dobro. Oni koji imaju ljubav donose rod svetosti i na kraju večnog života.“ (*The Youth's Instructor*, 13. januar 1898)

Širiti vest o Isusu znači širiti vest o tome kako Njegova blagodat deluje u našem životu. Svedočenje nije duhovni dar dat samo veoma malom broju ljudi. To je uloga svakog hrišćanina. Jednostavno recite šta je Hristos učinio za vas. Podelite sa drugima mir koji ste pronašli u Isusu. Recite im kako vam je Hristos dao svrhu u životu. Molite se za prilike da ljudima oko sebe kažete kakvu radost imate zato što sledite Isusa. Recite im kako ste prihvatili Njegova obećanja verom i uvideli da su istinita. Podelite sa drugima odgovore na vaše molitve ili biblijska obećanja koja su za vas značajna. Bićete iznenađeni kako će drugi reagovati na iskrenu veru.

U nekoj od prethodnih lekcija spomenuli smo ljude obuzete zlim duhovima. Samo zamislite silu njihovog svedočenja kada šire ono što je Hristos učinio za njih. Ko se može usprotiviti svedočanstvu koje je tako stvarno! Promenjeni životi su najmoćnije svedočanstvo. Ima ljudi koji će govoriti protiv onoga u šta verujete. Raspravljajte o vašim učenjima, ali malo ko će se protiviti svedočanstvu promenjenog života. Kao što Elen Vajt tako divno kaže: „Najjači dokaz u korist Jevanđelja je ljubazni hrišćanin pun ljubavi.“ (*U potrazi za boljim životom*, str. 470. original) Oni koji su skloni kritici čitali su pred zadivljujućim promenama u životu ljudi obuzetih zlim duhovima. Kada Hristova ljubav teče kroz vaš život, drugi će biti pokrenuti da potraže Hrista koji vas je promenio i dao vam takav mir i radost.

Hrišćanska sigurnost

Ukoliko vam neko postavi pitanje: „Da li imate večni život?“, kako biste odgovorili? Da li bi vaš odgovor bio neodređen ili siguran? Da li biste rekli: „Nadam se“ ili „Voleo bih da znam“ ili „Nisam siguran“? Isus želi da budete sigurni u večni život. Apostol Jovan izjavljuje da „nam je Bog dao život vječni; i ovaj život vječni u Sinu je Njegovom“ (1. Jovanova 5,11). On zatim dodaje reči isuviše jasne da bi bile pogrešno shvaćene: „Ko ima Sina Božijega ima život; ko nema Sina Božijega nema života. Ovo pisah vama koji vjerujete u ime Sina Božijega, da znate da imate život vječni.“ (1. Jovanova 5,12.13) Dok god Isus Hristos živi u našem životu, dar večnog života je naš. On je život i u Njemu mi imamo život. To je ta sigurnost koja daje silu našem svedočenju. Naša sigurnost se ne temelji na našim dobrim delima ili našoj superiornoj pravednosti. Temelji se samo na Hristu koji živi u našem životu Svetim Duhom čineći dobra dela kroz nas.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Da li je moguće biti uspešan svedok za Hrista bez sigurnosti spasenja u svom životu? Pojedini adventistički hrišćani su zabrinuti u vezi sa prihvatanjem biblijskog učenja o sigurnosti spasenja zbog izjave Elen Vajt koja ukazuje da nikada ne treba da kažemo da smo spaseni (videti: *Pouke Velikog Učitelja*, str. 155. original) Pažljiva analiza ove izjave otkriva da je ona govorila u kontekstu „jednom spasen, zauvek spasen“. Govorila je o lažnoj sigurnosti samopouzdanja ili pogrešnoj ideji da kada dođem Hristu, nikada ne mogu da otpadnem i budem izgubljen. Ova doktrina lako može da dovede do samozadovoljstva u našem hrišćanskom životu i opravdanja našeg grešnog ponašanja. Božja blagodat nije „jeftina“. Ona menja naš život. U vezi sa sigurnošću spasenja u Isusu, Elen Vajt je bila jasna. Ona je rekla: „Svako od vas može da zna da ima živog Spasitelja, da je On vaš pomoćnik i Bog. Ne treba da kažete da ne znate da li ste spaseni. Da li verujete u Hrista kao ličnog Spasitelja? Ako verujete, onda se radujte.“ (*General Conference Bulletin*, 10. april 1901).

Ohrabrite članove razreda da podele zašto veruju da je sigurnost spasenja osnova za uspešno svedočenje. Neka članovi razreda pročitaju tekst 1. Jovanova 5,11–13. Razgovarajte o ovim stihovima u razredu. Gde se nalazi sigurnost večnog života?

Pročitajte sledeću izjavu i razgovarajte o njoj. „Kad se pogled jednom usmeri prema Njemu, život nalazi svoje središte... Dužnost postaje uživanje, a žrtva zadovoljstvo. Slaviti Hrista, postati sličan Njemu, raditi za Njega, to je najveća životna želja i najveća radost.“ (Elen Vajt, *Vaspitanje*, str. 297. original)

12. biblijska doktrina: Poruka koju vredi objaviti

Ključni tekst: Otkrivenje 14,1–12.

Središte proučavanja: 2. Petrova 1,12; Otkrivenje 14,6–12; Otkrivenje 14,14–20; Otkrivenje 19,11–18.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

U pouci za ovo tromesečje posebno smo se usredsredili na Isusa kao naš primer u ophođenju prema ljudima, otkrivanju Božjeg karaktera, objašnjavanju večnih istina o Njegovom carstvu. Njegovo svedočenje nije se sastojalo samo od svedočenja rečima, već i svedočenja životom. Njegova dela otkrila su istinitost Njegovih reči. Njegov život bio je svedočanstvo da je ono što je naučavao bilo istina. Dok je Isus požrtvovano služio ljudima oko sebe, srca su bila dirnuta. Prepreke nastale usled predrasuda bile su srušene i mnoštvo je odgovorilo na pozive Njegovog jevanđelja.

Svako uspešno svedočenje izvire iz srca koje je ispunjeno ljubavlju prema Hristu i Njegovoj reči. Novozavetni vernici bili su revni u svedočenju jer su bili revni za Isusa. U Hristu su videli ispunjenje vekovima starih proročanstava. U Njegovom životu i učenjima ona su bila svedoci Božje slave. Opisujući iskustvo rane crkve, apostol Petar kaže da su bili utvrđeni u „sadašnjoj istini“. Sadašnja istina je izraz koji se koristi da definiše istinu koja je i relevantna i hitna za određenu generaciju. Hristos je došao. Za njih nije bilo važnije vesti dok su širili svoju veru. Isus Mesija bio je ispunjenje proročanstva. Spasenje je bilo dostupno svima.

U lekciji za ovu sedmicu, proučavaćemo o Isusovoj poruci svetu koji umire. Otkrićemo Njegovu „sadašnju istinu“ za naraštaj poslednjeg vremena koji se priprema za Njegov povratak. Iznova ćemo otkriti poruku o Njegovoj večnoj ljubavi, obilnoj blagodati i Njegovoj večnoj istini u poslednjoj biblijskoj knjizi, Otkrivenju, a naročito u tekstu Otkrivenje 14,6–12.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Knjiga Otkrivenje je „Otkrivenje Isusa Hrista“ (Otkrivenje 1,1). Svako proročanstvo poslednje biblijske knjige otkriva dragocene istine o Isusu. Ovo je naročito tačno u vezi sa Isusovom konačnom porukom u 14. poglavlju Otkrivenja. Tekst Otkrivenje 14,6.7. glasi. „I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene.“ (Otkrivenje 14,6.7)

U pitanju je poruka koja je hitna – anđeo leti posred neba; večna – anđeo ima vječno Jevanđelje; i sveopšta – treba da se objavi svakom plemenu, jeziku, kolenu i narodu.

Večno Jevanđelje

Izraz „večno Jevanđelje“ govori o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Kada je Bog stvorio ljudski rod sa sposobnošću da donosi moralne odluke, On je predvideo da će doneti pogrešne odluke. Pošto su Njegova bića imala sposobnost da odlučuju, imali su sposobnost da se pobune protiv Njegovog karaktera punog ljubavi. Plan spasenja bio je začet u Božjem umu pre nego što su se prvi roditelji pobunili u Edemu (videti: Otkrivenje 13,8).

Elen Vajt to kaže na sledeći način: „Plan za naše spasenje nije bila naknadna misao, plan načinjen posle Adamovog pada. On je bio otkrivenje 'tajne koja je bila sakrivena od postanja sveta'. (Rimljanima 16,25) On je otkrivenje načela koja su od večnosti bila temelj Božjeg prestola.“ (*Čežnja vekova*, str. 22. original)

Izraz „večno Jevanđelje“ govori o Bogu koji toliko voli bića koja je stvorio da se, iako je znao posledice njihovih odluka, postarao za njihovu eventualnu pobunu čak i pre nego što su zgrešili.

Jevanđeje je večno u još jednom smislu. Naraštaju koji je bio gladan prave, autentične ljubavi, i koji je čeznuo za smislenim odnosima, Jevanđelje govori o prihvatanju, praštanju, pripadanju, blagodati i sili koja menja život. Govori o Bogu bezuslovne ljubavi kome je toliko stalo do ljudskog roda da će učiniti sve što je neophodno da nas otkupi jer želi da zauvek budemo s Njim.

Celom svetu

Prema hitnoj poruci poslednjeg vremena prvog od tri anđela, „večno Jevanđelje“ treba objaviti „svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu“. Ta misija je toliko velika, uzvišena i sveobuhvatna da sve prožima. Ona zahteva naše najveće napore i traži našu potpunu posvećenost. Vodi nas od zaokupljenosti našim sopstvenim interesima do revnosti za Hristovu službu. Nadahnjuje nas nečim većim od nas samih i vodi nas iz našeg ograničenog uma do veće vizije.

Ništa nije toliko nadahnjujuće, ispunjavajuće ili vredno kao to da postanemo deo božanskog pokreta, koga je Bog svojim providenjem podigao da izvrši zadatak mnogo veći, mnogo širi od bilo kog zadatka koga jedno ljudsko biće ikada može samo ostvariti. Nalog koga je Bog dao u 14. poglavlju Otkrivenja je najuzvišeniji zadatak ikada poveren Njegovoj crkvi.

Bojte se Boga

Ostareli apostol Jovan, zatočenik na Patmosu, nastavlja svoj hitan poziv vezan za poslednje vreme u tekstu Otkrivenje 14,7, objavljujući reči anđela koji govori „velikijem glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene“. Grčka novozavetna reč za „bojte“ u Otkrivenju 14,7. je *phobeo*. Ovde se ne koristi u smislu straha od Boga, već u smislu klanjanja, strahopoštovanja i poštovanja. Nosi misao apsolutne odanosti Bogu i potpune predaje Njegovoj volji. To je stav uma koji je okrenut Bogu, a ne sebi. Suština velike borbe tiče se pokoravanja Bogu. Lucifer je bio okrenut sebi. Odbio je da se pokori bilo kakvom autoritetu osim svom. Umesto da se pokori Onome ko je na prestolu, Lucifer je želeo da vlada sa tog prestola.

Prva anđeoska vest nas poziva da Boga učinimo središtem svog života. U doba materijalizma i konzumerizma kada su sekularne vrednosti u središtu, Nebo upućuje poziv da se okrenemo od tiranije sebičnosti i ropstva samouveličanoj važnosti i stavimo Boga u središte svog života.

Dati Bogu slavu

Odavanje slave Bogu govori o našim delima. Odavanje slave Bogu takođe govori o tome kako naša unutrašnja ubeđenja prožimaju način života kojim proslavljamo Boga u svemu što činimo.

Apostol Pavle objašnjava šta znači dati Bogu slavu u svom vrlo važnom pozivu upućenom crkvi u Korintu: „Ako, dakle, jedete, ako li pijete, ako li što drugo činite, sve na slavu Božiju činite.“ (1. Korinćanima 10,31) Kada je Bog u središtu našeg života, naša jedina želja je da Mu odamo slavu u svakom aspektu svog života, bilo da je reč o ishrani, oblačenju, zabavi ili muzici. Odajemo Bogu slavu kada svetlu otkrivamo Njegovog karakter ljubavi kroz život koji je posvećen izvršavanju Njegove volje.

Sud poslednjeg vremena

Tekst se nastavlja: „Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova.“ (Otkrivenje 14,7) Pitanje velike borbe između dobra i zla konačno će biti rešeno. Univerzum će konačno videti da je Bog i milostiv i pravedan, i pun ljubavi i pravičan, i saosećajan i pošten. Sud otkriva da je Bog učinio sve što može da spase svako ljudsko biće. Otkriva pred svetom koji čeka i univerzumom koji posmatra da će Bog učiniti sve što je potrebno da nas spase. Ne postoji više ništa što je mogao uraditi da nas otkupi. Sud pomera zavesu u stranu i otkriva kosmičku dramu u velikoj borbi između dobra i zla. Otkriva Božji karakter samopožrtvovane ljubavi, nasuprot sotoninim sebičnim ambicijama. Zahvaljujući sudu sve pogreške biće ispravljene. Pravednost će trijumfovati nad zlom. Sile pakla biće poražene. Nepravda neće imati poslednju reč – Bog će imati. Sve nepravde u životu zauvek će nestati.

Otkrivenje 14,7. završava se pozivom da se „poklonimo Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene“. To je jasan poziv da se poklonimo Stvoritelju u vreme kada većina naučnog i verskog sveta prihvata Darvinovu teoriju evolucije.

Stvaranje govori o našoj vrednosti u Božjim očima. Govori koliko smo Mu dragoceni. Nismo sami u univerzumu. Nismo čestica kosmičke prašine. Ne, Bog nas je stvorio. Oblikovao nas je. Načinio nas je. Nismo evoluirali. Nismo genetska slučajnost. Stvaranje je u srži istinskog bogoslužjenja. Subota govori o Stvoriteljevom staranju i Otkupiteljevoj ljubavi. Podseća nas da nismo kosmički siročići na nekoj kamenoj lopti koja se okreće. Upućuje nas na Stvoritelja koji nas je stvorio sa svrhom i koji nas je toliko voleo da nas nije napustio kada smo se udaljili od te svrhe. Subota nas podseća na Onoga ko nam je pružio sve dobre stvari u životu. Subota je večni simbol našeg odmora u Njemu.

Pravi subotni odmor je odmor blagodati u rukama ljubavi Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio i Onoga ko će ponovo doći po nas. On je večna veza između savršenstva Edemskog vrta u prošlosti i slave novog neba i nove Zemlje u budućnosti. Poruka trojice anđela predstavlja Jevanđelje poslednjeg vremena koje ispunjava potrebe srca postmodernističkog naraštaja koji čezne za pripadanjem, identitetom, zajednicom, svrhom, poštenjem, pravdom, saosećanjem i vrednošću.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Sva sadašnja istina je sadašnja zato što unosi promenu u naš život u sadašnjem trenutku. Novozavetni hrišćani koji su verovali u proročanstva Starog zaveta svedočili su o Hristu kao Mesiji i bili korenito

promenjeni. Verovali su da poruka o Hristovom životu, smrti, vaskrsenju i prvosveštenskoj službi unosi večnu razliku. Razlog zašto su bili toliko revni u svedočenju je taj što je poruka koju su delili unela veliku promenu u njihovom životu. Razgovarajte o sledećim pitanjima sa svojim razredom.

1. Kakvu praktičnu promenu poruka poslednjeg vremena iz Otkrivenja unosi u naš svakodnevni život?
2. Opišite aspekte prve anđeoske poruke koja je na vas ostavila najsnažniji utisak.
3. Pretpostavimo da imate prijatelja koji malo zna o Bibliji, ali je čuo o proročanstvima iz Otkrivenja i ne može da shvati njihov smisao. Kako poruka iz Otkrivenja 14,6.7. može da postane ključ koji otključava temu celog Otkrivenja?

13. biblijska doktrina: Korak u veri

Ključni tekst: Filibljanima 2,5–11.

Središte proučavanja: Matej 4,18–22; 2. Korinćanima 5,10–12; Jovan 21,15–19.

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Prava vera uvek podstiče na rad. Biblijska vera je toliko dobra da deluje. Novozavetna crkva je crkva koja je bila revna u svedočenju. Širenje vesti o Hristu bio je prirodan rezultat njihovog odnosa sa Njim. Bili su spremni da podnesu najveću žrtvu za Njegovo delo. Mnogi od njih podneli su progonstva, zatočeništvo, čak i smrt. Nijedna žrtva nije bila prevelika za Isusa koji im je pružio toliko mnogo.

Njihova posvećenost Hristu često ih je navodila da naprave skok u veri. Hristos ih je pozvao da izađu iz svoje zone komfora. Zadatak koji je bio pred njima daleko je prevazilazio njihove sposobnosti da ga ostvare. Za njih je bilo preteško da izvrše taj zadatak, ali ne i za Boga. Shvatili su Božja obećanja i u veri krenuli da menjaju svet.

Zadatak koji se danas nalazi pred crkvom daleko prevazilazi našu sposobnost da ga izvršimo. Hristos nas poziva da učinimo skok vere. U pouci za ovu sedmicu podsetićemo se posvećenosti novozavetne crkve koja je menjala živote u svetlosti Hristove posvećenosti da nas otkupi. Isus se potpuno predao Očevoj volji. Jedinstveni cilj Njegovog života bilo je spasenje ljudskog roda. Nijedna žrtva nije bila prevelika za ostvarenje ovog cilja. Lekcija za ovu sedmicu istražuje kako Njegova žrtva predstavlja primer za nas. On nas poziva da učinimo skok vere posvetivši svoj život službi Njemu i služenju drugima.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Tekst Filibljanima 2,5–11. jedan je od najizvanrednijih tekstova u celoj Bibliji koji govori o Hristovom poniženju. Pojedini autori nazivaju ovaj tekst „Hristova pesma“. Cela Poslanica Filibljanima usredsređuje se na tri glavne teme – radost, poniznost i veru. Filibljanima 2 naglašava temu poniznosti. Isus je napustio veličanstvenu slavu svog uzvišenog položaja na nebu, lišio Sebe privilegija i preimućstava Onoga koji je jednak Bogu, ušao u carstvo ljudskog roda kao sluga i umro najnižom smrću na krstu. Apostol Pavle koristi ovaj Isusov primer kao uzor hrišćanskog života. Hristov požrtvovani život nesebične službe je uzor hrišćanske vere. Napustio je nebeska carstva i došao na Zemlju da „neumorno posluži čovekovim potrebama... da posluži svakoj potrebi čovečanstva“. (*U potrazi za boljim životom*, str. 17. original)

Komentarišući ovaj tekst u uvodu Poslanice Filibljanima u knjizi *Adrews University Study Bible*, autor kaže: „Hrišćani se odriču prava na jednakost i služe jedni drugima u ljubavi i poniznosti da bi sprečili da se rasplamsa duh nadmetanja. Ovim činom samoponiženja hrišćani se takođe razlikuju od ljudi ovoga sveta koji traže svoja prava i upuštaju se u borbe da bi postigli jednakost sa sebi ravnima i

nadređenima.“ (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2010, str. 1552) Pažljiva analiza teksta Filibljanima 2,5–11. otkriva dragocenu istinu za naš život danas. Tekst počinje ovim nezaboravnim rečima: „Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu.“ (Filibljanima 2,5) Apostol je ranije u poglavlju predstavio potrebu za jedinstvom i nesebičnom poniznošću. Sada se usredsređuje na Hrista kao naš primer požrtvovanog življenja i službe. Um Hristov je um službe.

Isus je bio potpuno posvećen služenju potrebama ljudi oko Sebe. Bio je u „obličju“ (Filibljanima 2,6) ili sama suština Božja. On je po samoj svojoj prirodi imao sve večne osobine i odlike Božje. U komentarima *The SDA Bible Commentary* čitamo: „To stavlja Hrista u jednakost sa Ocem i postavlja Ga daleko iznad svake druge sile. Pavle naglašava ovo da bi življe prikazao dubine Hristovog dobrovoljnog poniženja.“ (7. sveska, str. 154) Prema rečima apostola Pavla, Hristos se nije „otimao“ da se „isporedi s Bogom“.

Drugim rečima, On je priznao svoju večnu prirodu i svoje jedinstvo sa Ocem, ali je dobrovoljno, iz ljubavi, napustio svoj položaj koji je zauzimao kraj Oca i „ponizio sam Sebe“. Ovaj izraz u Filibljanima 2,7. se doslovno prevodi kao „ispraznio Sebe“. Lišio je Sebe sve carske slave. Sve unutrašnje osobine i odlike koje su bile Njegove po večnoj prirodi i jedinstvu sa Bogom bile su predate radi nas. On nije došao u carsku palatu, kao carev sin, već kao ponizan, poslušan sluga.

Grčka reč za slugu je *doulos*, što znači rob. Očigledno je da Pavle upoređuje dva domena: lik Boga i lik sluge. Isus se sa najvišeg položaja spustio na najniži i to sve zbog nas. Predao je svoju božansku, vrhovnu vlast za život požrtvovane službe. Imati Hristov um znači imati um samopožrtvovane ljubavi prema spasenju drugih. Um Hristov je um službe i služenja. Um milosti, saosećanja, opraštanja i blagodatni.

Hristova smrt na krstu otkriva Njegovo srce ljubavi. Prava ljubav uvek nas nagoni da podnosimo žrtve za one koje volimo. Ljubav nije površno, emocionalno osećanje, iako su osećanja povezana sa ljubavlju. Ljubav je posvećenost. To je odluka da drugima uvek želimo najbolje. Ljubav nas nagoni da podnesemo žrtve u svom životu za Božje carstvo. Navodi nas da iskoračimo u veri i koristimo darove koje nam je dao kako bismo blagoslovili druge.

Zahtevi ljubavi

Posle raspeća i vaskrsenja, Isus je sreo malu grupu svojih učenika na obalama Galilejskog mora. Isusov cilj u tim ranim jutarnjim časovima bio je da ponovo podigne jednog čoveka. Petar Ga se odrekao tri puta. Isus je došao da iz Petrovog srca dobije odgovor ljubavi i pruži mu novi osećaj praštanja, prihvatanja i svrhe. Posle noći provedene u ribolovu u kome ovi iskusni ribolovci nisu uhvatili nijednu jedinu ribu, Isus je učinio čudo. Njihove mreže bile su toliko pune da su se prelivale izvanrednim ulovom. Dok su sedeli oko vatre tog jutra u Galileji, Isus je postavio Petru ovo prikladno pitanje: „Simone Jonin, ljubiš li Me većma nego ovi? Reče Mu: Da, Gospode! Ti znaš da Te ljubim. Reče mu Isus: Pasi jaganjce Moje.“ (Jovan 21,15) U originalnom jeziku ovog teksta, postoje dve reči za „ljubav“. Kada Isus postavlja Petru pitanje, On pita: „Ljubiš li me *agape* ljubavlju? U nekim kontekstima, reč *agape* odnosi se na ljubav koja teče iz Božjeg srca. Takva ljubav je božanskog porekla. To je čista, nesebična ljubav.

Kada Petar odgovara Isusu, on ne koristi reč *agape*. On kaže: „Da, Gospode. Ti znaš da Te ljubim.“ Reč koju Petar koristi je grčka reč *phileo*. Ona se odnosi na duboku ljudsku vezu. Na primer, ime „Filadelfija“

znači „bratska ljubav“. Isusov odgovor je glasio: „Pasi jaganjce Moje.“ Drugim rečima, posveti svoj život samopožrtvovanoj službi. Pođi na posao zbog Mene. Služi drugima.

Isus postavlja Petru isto pitanje u tekstu Jovan 21,16. koristeći iste reči, ali kada treći put, u tekstu Jovan 21,17, postavlja pitanje, Isus menja reč „ljubav“. Ovo u većini jezika ne možemo zapaziti, ali je jasno u originalnom jeziku Novog zaveta. Isus više ne pita Petra: „Da li Me voliš božanskom *agape* ljubavlju?“. On pita: „Da li Me voliš „bratskom ljubavlju“? Čini se kao da Isus kaže sledeće: „Petre, znam da tvoja ljubav prema Meni teče kroz slabe kanale tvoje ljudske prirode. Tri puta si me se odrekao, ali Ja ti praštam. Dajem ti svoju blagodat. Započni tamo gde se nalaziš. Pođi na posao za Mene i tvoja ljubav prema Meni će rasti i širiti se u duboku, božansku ljubav prema drugima.“ Petar je izneverio Isusa u presudnom trenutku Njegovog života, pa ipak to nije onnesposobilo Petra za službu. Isus je poslao promenjenog Petra kome je oprosteno da radi za Njega.

Poput Petra, naša ljubav prema Hristu će rasti kada služimo drugima. Što više volimo Isusa, gajimo veću želju da delimo tu ljubav sa ljudima oko sebe. Što više delimo Njegovu ljubav sa ljudima oko sebe, više će rasti naša ljubav prema Hristu. Elen Vajt iznosi ovu večnu istinu u knjizi *Put Hristu* na 80. stranici originala: „Duh nesebičnog rada za druge daje dubinu, postojanost i Hristovu lepotu karaktera i donosi mir i sreću onome koji ga poseduje.“ Kada učinimo skok vere i postanemo aktivno uključeni u svedočenje, duhovno rastemo. Najveće radosti u životu potiču od deljenja Božje ljubavi sa drugima. Dok svakodnevno tražimo prilike da govorimo o tome šta nam Hristos znači, videćemo kako se prilike otvaraju pred nama. Sveti Duh će dovesti ljude koji tragaju u naš život.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Ima mnogo ljudi koji ne svedoče zato što nisu sigurni šta da kažu. Drugi se plaše odbacivanja ili sramote. Šta mislite šta su neki od najčešćih razloga zašto pojedini ljudi oklevaju da svedoče? Razgovarajte sa svojim razredom o tome šta misle zašto mnogi vernici nisu aktivno uključeni u širenje svoje vere.

Došli smo do kraja naše pouke za ovo tromesečje. Koja je najznačajnija pojedinost koju ste izvukli iz ovih lekcija? Da li ste stekli uvid u nešto što će uneti značajnu promenu u vaš život?

Sledi divna izjava Božjeg glasnika poslednjeg vremena koju možemo poneti u svojim mislima dok završavamo pouku za ovo tromesečje: „Naše priznanje Njegove vernosti je izabrano nebesko sredstvo za otkrivanje Hrista svetu. Mi treba da prepoznamo Njegovu blagodat onako kako su je obznanili sveti ljudi iz davnina; ali ono što je najdelotvornije je svedočanstvo našeg ličnog iskustva. Mi smo Božji svedoci dok u sebi otkrivamo delovanje božanske sile.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 347. original)